

Vergeving van zonden

OP WEG
NAAR
VERZOENING

De verloren zoon.

Niet lang geleëen, op weg naar God,
was ik zozeer ontdaan,
dat ik struikelde en riep :
"Heer, 'k heb me zeer gedaan".

En in een vloed van tranen,
vloog ik pijlsnel naar Hem toe
om m'n wonden te verzorgen,
want hier was iedereen zo moe.

Maar 'k vond bij Hem veel meer
dan 't helen van m'n wonden,
ik kreeg een hoop genaden
en vergiffenis van m'n zonden.

Zo heeft Hij me bevrijd,
uit de puinen van het kwaad,
terwijl 'k Hem hoorde zeggen :
"M'n kind, 't is nooit te laat!"

" Ik wacht hier reeds geruime tijd
zonder dat je 't wist;
en ben zelfs niet boos
als jij je eens vergist.

Want in m'n kring van vrienden
heb 'k u een plaats bereid:
Ik wist dat je zou komen
al kostte het wat tijd.

Ja, immer kijk ik op U neer,
en houd U bij de hand:
en gaat g'een poosje van me heen
Mijn Liefde houdt steeds stand.

Zo moet je groeien, kind,
langs pijn en verdriet,
tot zij totaal in Mij verdwijn
en niemand je nog ziet."

Vergave van zonden

**"En vergeef ons onze schulden
zoals ook wij vergeven
aan onze schuldenaren ..."**

In de parabel weigert de oudste zoon zijn broer die weer thuis gekomen is, te verwelkomen. Zijn wij bereid de hand te geven? De vredewens in de boeteviering is het teken dat we de vergiffenis die wij eerst ontvangen hebben van God, willen doorgeven aan onze naaste.

"God onze Vader

*Gij hebt onze zonden vergeven
en ons uw vrede geschonken.
Laat ons elkaars schuld vergeven
Dan zullen wij in de wereld
bewerkers zijn van de vrede
Door Christus in de Heer.*

Danken wij God voor zijn barmhartigheid.

*"Almachtige en barmhartige God
op wonderbare wijze hebt Gij mij geschapen
en nog groter is het wonder van uw verlossing
waardoor Gij mij in uw liefde hebt hersteld.
Gij hebt de mensen niet verlaten
maar met de liefde van een Vader
zijt Gij mij tegemoet gekomen.
Ik dank U
voor het wonder van uw barmhartigheid.*

**Persdienst Aartsbisdom,
Wollemarkt 15, 2800 Mechelen**

"HAR Gij, WIE ZEGT Gij DAT IK BEN?"

Jezus,

Gij zijt mijn Heer,
mijn levend Broed

en het bloed van mijn verlossing.

Jezus, mijn genezing en mijn gezondheid.

Gij zijt de Zoon van God, onze Schepper.

Jezus, mijn diepde.

die mij meer bemint dan ik mezelf kan beminnen.

Jezus, mijn redder

van al mijn zonden,

van al mijn kwaad.

Jezus, mijn God die redt.

Jezus, mijn levend water,

maak ook mij tot een bron

van uw levend water.

Jezus, levende Wijnstok

waaraan ik mag groeien

en waarvan ik mijn leven wint.

Jezus, Gij brengt mij weer tot leven.

Alleluia om uw aanwezigheid in mij

en Alleluia omdat Gij leeft

en de eere zijt in de werkgin van mijn hart.

Jezus, mijn Rots in de storm,
in de branding,
ik mag mij bergen in uw stevigheid,
en in jouw armen geborgen zijn.
En zoals Johannes mijn hoofd
te rusten leggen op uw schouder
en in uw hart het kloppen van
je hart voelen.
Jezus, hart van mijn hart,
laak mijn hart en mijn levensadem
op uw ritme slaan en ademen
in uw adem, uw levensadem.
Laat mij zijn en leven op het
ritme van uw Geest!
Hier ben ik, schenk mij in overloed
uw Geest.

Amen Alleluia

Fiat Magnificat Alleluia

Anne $\Rightarrow$ Figlia $\Rightarrow$ Dochter
Maria $\Rightarrow$ Maria
Auxilium $\Rightarrow$ Hulp } = Zuster van
Jon Bero

De rozenkrans ter ere van Gods Barmhartigheid

Onze Vader ... Weesgegroet ... Geloofsbelijdenis ...

Op de grote kralen:

*Eeuwige Vader, ik offer U op het lichaam en het bloed, de
ziel en de Godheid van uw beminde Zoon, onze Heer Je-
zus Christus,
tot verzoening van onze zonden en die van geheel de
wereld.*

Op de kleine kralen:

*Omwille van Zijn bitter lijden,
heb medelijden met ons en met geheel de wereld.*

Tot slot driemaal:

*Heilige God, Heilige Almachtige God, Heilige Eeuwige
God,
heb medelijden met ons en met geheel de wereld*

Jezus, ik vertrouw op U (3x)

Jezus, ik vertrouw op U.

De BIECHT - Tastbaar Teken van Gods BARMHARTIGHEID

Het sacrament van de biecht met persoonlijke belijdenis mag geen vernederende zelfbeschuldiging worden over wat er met ons is gebeurd, maar wil een hoopvolle liefdesverklaring zijn tot God aan Wiens barmhartigheid wij ons opnieuw durven toevertrouwen. Wat in de belijdenis vooral hoorbaar moet zijn, is de dankbaarheid dat Gods matoelose genade over ons komt, meer specifiek op die domeinen waar wij onze ontrouw hebben ervaren, en ook onze voornemens bij de nieuwe houding waartoe wij ons door Hem uitgenodigd weten.

Biechten is dus niet 'blijven stilstaan bij onze zonden en onze eigen zwakheid in de verf zetten', maar wel 'de vernieuwende kracht van de vergeving, die God ons aanbiedt, verkondigen en gaan staan in de vreugde van Zijn bevrijding'. De nadruk moet niet liggen op de belijdenis van onze zonden, wel op de belijdenis van de Gods vergeving over onze zonden.

Daarom is het niet nodig een gedetailleerde opsomming te geven van de gebeurde fouten. Het is veel beter, in een hoopvol gebed, onze dankbaarheid en ons vertrouwen in God uit te spreken, samen met onze voornemens voor de toekomst. Wij beginnen liever niet met: "Eerwaarde Vader, ik beschuldig mij van volgende zonden...", maar we richten ons het best tot God: "Goede God, ik dank U dat Gij mij zo graag ziet en mij, ondanks mijn fouten, vergeeft. Ik dank U dat Gij mij blijft binnemen zoals ik ben en mij vandaag uitnodigt meer liefdevol te zijn op dit of dat domein..."

De priester zal ons geen vervelende vragen stellen als oordeler of rechter, maar, vermits hij ook een zwakke, maar een biddende zondaar is die nood heeft aan vergeving, zal hij ons wat helpen om die biddende woorden te vinden. Hij zal ons een zin uit een evangelietekst aanreiken (vb. over de blinde langs de kant van de weg, over de melaatse, over de lamme op zijn bed door het dak, etc.) en hij zal met ons meebidden tot God, die ons allen Zijn liefde aanbiedt, ondanks ons kwaad. De priester zal daarna mede in naam van de gelovige kerkgemeenschap met zegenende woorden Gods vergeving nog eens uitdrukkelijk bevestigen.

Er wordt geen penitentie als straf opgelegd. Maar het is heel nuttig dat wij voorstellen met een creatief symbolisch gebaar te tonen dat wij het menen om een eerste stap te zetten op de weg van de vernieuwde relatie met God en met de mensen.

Voor zo'n biddend belijdenis is de klassieke biechtstoel niet zo geschikt. Wij kiezen daarvoor eerder een plek in een religieuze ruimte waar zowel de biechteling als de biechtvader samen naar een kruisbeeld of icoon kunnen opkijken.

In deze vorm is een biecht een bevrijding. Wij spreken en drukken uit dat wij geloven dat, ondanks alles wat er is gebeurd, de Liefde opnieuw mag en kan verrijzen in ons.

Pater Frans s.j.

Jezuïetenkerk
Onze-Lieve-Vrouw van Leliëndaal
Bruul 56
2800 Mechelen

VOORBEREIDING op een persoonlijke belijdenis in de biecht, *sacrament van Gods barmhartigheid*

*Ver weg van U
is het geen leven.*

*U ontrouw zijn
is niemand zijn.*

*Bij U,
mijn hoogste goed,
mijn God,*

*bij U
ben ik geborgen.*

(ps. 73)

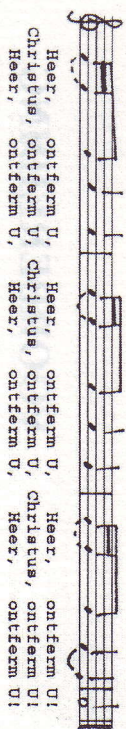
In voorbereiding op mijn persoonlijke belijdenis in de biecht neem ik de tijd om te wachten..., te bidden..., en een evangelietekst te kiezen..., om nog meer bewust te worden van Gods goedheid voor mij en mijzelf nog beter te leren kennen.

Een blinde zat langs de kant van de weg en riep:

"Jezus, Zoon van David, heb medelijden met mij!"

Jezus zei hem: "Zie opnieuw! Uw geloof heeft u gered!" (Mc. 10)

Heer, de laatste tijd voelde ik mij als een blinde,
met de ogen helemaal naar mijzelf gekeerd
Ik weigerde de ogen van mijn hart te openen
voor de nood van diegenen die mij omringen.

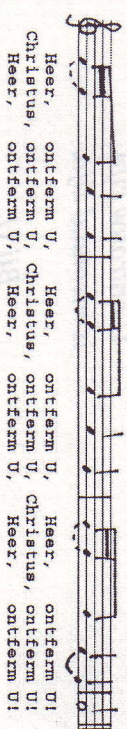

Een melaatse viel op zijn knieën en smeekte:

"Heer, als Gij het wilt, kunt Gij mij reinigen!"

Jezus stak de hand uit, rakte hem aan en hij was genezen. (Mc. 1)

Heer, de laatste tijd werd ik in heel mijn lichaam gekwetst
door de gemeenheid van enkele mensen.
Mijn hart is gebroken door mijn eigen mislukkingen.
Ik voel mij als een melaatse helemaal uitgesloten.

Men bracht een lamme op een bed door vier mensen gedragen.

Toen Jezus hun geloof zag, zei Hij tot de verlande:

"Uw zonden zijn u vergeven. Sta op!"

Neem uw bed op en ga naar uw huis!" (Mc. 2)

Heer, de laatste tijd heb ik mij verkrampt als een verlande.
Ik was vooral bezig met de duistere kanten van mijn verleden.
Ik heb geweigerd om weer op te staan
en te geloven dat vernieuwing mogelijk is.

Besluit van mijn voorbereiding:

Heer, Gij komt bij mij langs en kijkt naar mij vol liefde.

Gij nodigt mij uit om met nieuwe ogen te kijken naar mijn broers en zussen.

Gij schenkt mij een zuiver hart dat weer vertrouwen durft hebben in het leven.

Gij geeft mij de kracht om mijn liefde meer te delen in het huis waar ik woon.

Dank U, Heer!

Mijn persoonlijke belijdenis:

"Goede God, ik dank u dat Gij mij zo graag ziet en dat Gij mij, ondanks mijn fouten, vergeeft. Ik dank u dat Gij mij blijft beminnen zoals ik ben. en mij vandaag uitnodigt..."

vb.

- om mijzelf weer in handen te nemen en niet verland te blijven liggen bij een ontgoocheling of zwakte...
- om mij meer te laten helpen door diegenen met wie ik verbonden ben en niet alles eigenzinnig zelf te willen bereiden...
- om mij echt te engageren en iemand eindelijk te helpen...
- om meer persoonlijk te bidden en U 's avonds te danken voor de dag...
- om weer een inspanning te doen voor de eucharistie in het weekend...
- om eindelijk eens die brief te schrijven die men reeds lang van mij verwacht...
- om meer eerbied te hebben voor de natuur...
- om meer respect te tonen voor het materiaal dat mij ten dienste wordt gesteld...
- om eerlijker te zijn met geld...
- om matiger te zijn in eten of drinken, zodat ik mijzelf blijf...
- om de waarheid niet te verdraaien...
- om fijner en eerlijker te zijn in de omgang met vrienden en vriendinnen en niet brutaal en dubbelzinnig...
- om met meer delicate en respectvolle tekens te tonen dat ik van iemand hou...
- om van harte te vergeven en geen weerwraak te zoeken...
- om met bescheidenheid over mijzelf te denken en de zwakkeren naast mij niet af te schrijven...
- om te durven getuigen dat ik christen ben, zoekend maar hoopvol...

"Goede God, ik wil u danken omdat ik diep in mij het verlangen voel om het goede meer kansen te geven dan het kwade. Soms word ik meegesleurd door mijn goesting. Maar op mijn eerlijkste momenten, verlang ik echt het goede te doen. Dan voel ik dat Gij in mij leeft. Geef mij uw levenskracht om de woorden en de gebaren te vinden om ook in mijn leven te tonen dat uw liefde sterker is dan het kwaad. Goede God, help mij hierbij. Amen!"

Litanie van de lofprijzing

Ik prijs U, Jezus,
U bent mijn Leven en mijn Liefde.* *Ik prijs U, Jezus...*
U bent de Naam boven alle namen.
U bent Emmanuel, God-met-ons.
U bent de Koning der koningen.
U bent de Koning van de schepping.
U bent de Koning van het heelal.
U bent de Heer der heren.
U bent de Almachtige.
U bent de Christus, de Gezalfde.
U bent onze Koning.
U bent het Lam Gods.
U bent de Leeuw van Juda.
U bent de stralende Morgenster.
U bent onze Verdediger en ons Schild.
U bent onze Kracht en ons Lied.
U bent de Weg naar de Vader.
U bent de enige Waarheid.
U bent het ware Leven.
U bent de wonderbare Raadsman.
U bent de Vorst van de vrede.
U bent het Licht van de wereld.
U bent het levende Woord.
U bent onze Verlosser.
U bent de Messias.
U bent de Gezalfde.
U bent de Heilige van Israël.
U bent de goede Herder.
U bent de Deur voor de schapen.
U bent de Heer der hemelse legerscharen.
U bent de Rots van alle eeuwen.
U bent mijn Schuilplaats.
U bent de Redder van de wereld.
U bent de sterke Toren.
U bent de eindeloze Goedheid.
U bent het levend Brood.
U bent de Bron van alle heiligheid.
U bent het levend Water.

Uit: 'Een uur van zegening'

Linda van der Ploeg Schubert

U bent de ware Wijnstok, mijn Bruidegom,
mijn Maker.

U bent de Vader der armen.

U bent onze Sterkte.

U bent de Vergiffenis van onze zonden.

U bent onze Leidsman.

U bent onze Overwinnaar.

U bent onze Hogepriester.

U bent de Vreugde van de engelen.

U bent onze Wijsheid.

U bent onze Zaligmaker.

U bent onze Vriend en onze Minnaar.

U bent de Zoon van Maria.

U bent de Verzoening voor onze zonden.

U bent de Hoop van hen die in U sterven.

U bent de Hoeksteen.

U bent het veilig Fundament.

U bent onze Vreugde.

U bent ons Erfdeel en onze Beker.

U bent mijn Genezing en mijn Gezondheid.

U bent ons Verbond.

U bent de Belofte van de Vader.

U bent de Eeuwige.

U bent de allerhoogste God.

U bent het Lam dat geofferd is.

U bent de rechtvaardige Rechter.

U bent de genezende Balsem.

U bent de machtige Strijder.

U bent mijn Verdediger.

U bent mijn Bruidegom.

U bent mijn Geduld.

U bent mijn betrouwbare Gids.

U bent het Voorbeeld van alle deugden.

U bent de Verrijzenis en het Leven.

U bent de barmhartige Samaritaan.

U bent het Begin en het Einde.

U bent alles wat ik nodig heb.

U bent alles wat ik verlang.

U bent alle eer en lof waardig!

(Psalm 34,1; Matteüs 21,16; Jakobus 5:13; Psalm 150,2;
Psalm 92,1-3; 2 Korintiërs 20,22; Psalm 35,28; Psalm 51,15;
1 Petrus 2,9; Matteüs 18,3; Psalm 107,22; Hebréeërs 13,15;
Psalm 116,17; Openbaring 5,11-14; Openbaring 7,11-12;
Openbaring 19,5)

Tekst van de bede om vergeving

De eigenlijke schuldbekentenis gebeurde in de vorm van voorbeden, voorgelezen door zeven curieprelaten en beantwoord door de paus, die zich in eerste instantie tot God wendde: "Dierbare broeders en zusters, laat ons vertrouwd tot God de Vader bidden, die barmhartig en lankmoedig is, rijk aan erbarmen, liefde en trouw. Moge Hij het berouw aannemen van zijn volk, dat in deemoed zijn schuld bekent, en het zijn barmhartigheid schenken."

1 ALGEMENE SCHULDBEKENTENIS

Kardinaal-deken Bernardin Gantin, voorzitter van het kardinalencollege, opende de voorbeden om vergeving met een algemene schuldbekentenis: "Laat onze belijdenis en onze spijt bezielde zijn door de Heilige Geest. Moge ons berouw eerlijk en diep zijn. Wanneer wij in deemoed de schuld

van het verleden overdenken en onze herinnering eerlijk zuiveren, voer ons dan op de weg van de ware bekering."

Johannes Paulus II: "Heer onze God, U heiligt uw Kerk op haar weg door de tijd voortdurend in het bloed van uw Zoon. Te allen tijde heeft U weet van de leden in uw schoot, die door hun heiligheid stralen, maar ook van anderen, die U ongehoorzaam zijn en de geloofsbelijdenis en het heilig Evangelie weerspreken. U blijft trouw, ook wanneer wij ontrouw worden. Vergeef ons onze schuld en laat ons onder de mensen waarachtige getuigen van U zijn. Daarom bidden wij tot Christus onze Heer."

2 GEWELD TEN DIENSTE VAN GELOOF EN MORAAAL

De Duitse curie-kardinaal, Joseph Ratzinger, prefect van de Congregatie voor de Geloofsleer, deed de schuldbelijdenis van het gebruik van geweld in dienst aan geloof en moraal: "Laat eenieder van ons erkennen dat mensen van de Kerk, ook wanneer zij terecht alleen maar de waarheid wilden beschermen, in naam van het geloof en de moraal methodes van geweld hebben aangewend, die niet in overeenstemming zijn met wat het Evangelie leert. Help ons Jezus Christus na te volgen, die mild en deemoedig van hart is."

Johannes Paulus II: "Heer, U bent de God van alle mensen. In sommige tijden hebben de christengelovigen methoden van intolerantie toegestaan. Voor zover wij het grote gebed van de liefde niet volgen hebben zij het gelaat van de Kerk, uw Bruid, misvormd. Heb medelijden met uw zondige kinderen en neem ons voornemen aan de waarheid te dienen met de mildheid van de liefde en ons bewust te blijven, dat de waarheid alleen maar door de

kracht der waarheid zelf kan doordringen. Daarom bidden wij tot Christus onze Heer."

3 DE VERDEELDHEID DER CHRISTENGEOLOVIGEN

De Franse curie-kardinaal Roger Etchegaray, president van het Comité voor het Groot Jubileum van het Jaar 2000, bracht de verdeeldheid onder de christengelovigen ter sprake: "Laat de belijdenis van de zonde, die de eenheid van het Lichaam van Christus verwondt en de broederlijke liefde heeft gekwetst, de weg effenen voor de verzoening en de communio/gemeenschap van alle christengelovigen."

Johannes Paulus II: "Barmhartige Vader, uw Zoon heeft voor het begin van zijn lijden gebeden dat allen die in Hem geloven, één zouden mogen zijn; doch zij hebben tegenstellingen en verdeeldheid geschapen; zij hebben elkaar veroordeeld en bevochten; wij bidden U, geef ons een rouwmoedig hart, opdat alle christengelovigen zich met U en onder elkaar verzoenen. Verenigd in één lichaam en één geest zouden zij de vreugde over de volle gemeenschap weer moeten beleven. Daarom bidden wij tot Christus onze Heer."

4 HET ANTI-JUDAÏSME

Kardinaal Edward Idris Cassidy, president van de Pauselijke Commissie voor de Religieuze Betrekkingen met het Jodendom, bad over het thema 'anti-judaïsme': "Laat de christengelovigen het lijden gedenken dat het volk Israël in de geschiedenis is opgelegd. Laat hen hun zonden erkennen, die niet weinigen van hen tegen het Volk van het Verbond en de Zaligsprekingen hebben begaan, en zo hun harten reinigen. Daarom bidden wij tot Christus onze Heer."

Johannes Paulus II: "God, onze Vader, Gij hebt Abraham en zijn nazaten uitgekozen om uw Naam aan de volkeren bekend te maken. Wij zijn diep bedroefd over de houding van allen, die in de loop der geschiedenis uw zonen en dochters lieten lijden. Wij bidden om vergeving en willen ons ervoor inzetten dat echte broederlijkheid moge heersen met het Volk van het Verbond. Daarom bidden wij tot Christus onze Heer."

5 MINACHTING VAN VOLKEN, CULTUREN EN RELIGIES

De Japanse curie-aartsbisschop, Stephen Fumio Hamao, president van de Pauselijke Raad voor de Pastoraal voor Migranten en Vluchtelingen, droeg het thema 'minachting van volken, culturen en religies' voor: "Laat de christengelovigen naar Jezus opzien, die onze Heer is en onze vrede. Geef, dat zij berouw kunnen hebben waar het hun in woorden en daden heeft ontbroken. Soms hebben zij zich laten leiden door trots en haat, door de wil over anderen te heersen, van vijandschap tegenover de aanhangers van andere religies en maatschappelijke groeperingen, die zwakker waren dan zij, zoals immigranten en zigeuners. Daarom bidden wij tot Christus onze Heer."

Johannes Paulus II: "Heer van de wereld, Vader van alle mensen, door uw Zoon heeft U ons gesmeekt, ook de vijand lief te hebben, goed te doen tegenover hen, die ons haten en ook voor hen te bidden, die ons vervolgen. Maar vaak hebben de christengelovigen het evangelie verloochend en toegegeven aan de logica van het geweld. Zij hebben de rechten van stammen en volkeren geschonden; hun culturen en religieuze tradities veracht. Schenk ons uw geduld en uw ontferming! Vergeef ons! Daarom bidden wij tot Christus onze Heer".

6 VROUWEN EN DE EENHEID VAN HET MENSELIJK GESLACHT

De Nigeriaanse curie-kardinaal, Francis Arinze, president van de Pauselijke Raad voor de Interreligieuze Dialoog deed de belijdenis rond het thema 'vrouwen' en 'de eenheid van het menselijke geslacht', waarmee overigens werd bedoeld de minachting van mensen met zwarte huidskleur: "Laten wij bidden voor allen van wie de waardigheid en rechten geschonden werden; voor de vrouwen, die zo dikwijls vernederd en uitgesloten werden; wij belijden, dat ook christengelovigen schuld op zich hebben geladen door mensen tot slaaf te maken."

Johannes Paulus II: "Heer onze God, U bent onze Vader. U heeft de mensen naar uw beeld en gelijkenis, als man en vrouw, geschapen. U heeft de verscheidenheid der volkeren binnen de eenheid van de mensenfamilie gewild. Toch is de gelijkwaardigheid van uw kinderen niet altijd erkend. Ook de christengelovigen hebben zich schuldig gemaakt, waar zij mensen buiten sloten en hun toegang hebben onzegd. Christengelovigen hebben discrimina-

tie toegelaten op grond van ras en huidskleur. Vergeef ons en schenk ons de genade, de wonden te helen, die u gemeenschap door de zonde nog altijd met zich draagt, opdat wij ons allen werkelijk als uw zonen en dochters kunnen voelen. Daarom bidden wij tot Christus onze Heer."

7 DE FUNDAMENTELE RECHTEN VAN DE MENS

Als laatste presenteerde de Vietnamese curie-aartsbisschop, Francois Xavier Nguyen Van Thuan, president van de Pauselijke Raad Justitia et Pax, het thema fundamentele rechten van de menselijke persoon: "Laat ons bidden voor alle mensen op aarde, in het bijzonder voor de minderjarigen die misbruikt werden; voor de armen; voor de uitgestoten en de geringsten. Laat ons bidden voor hen, die het minst bescherming genieten, voor de ongeborenen, die men in het moederlichaam doodt, of hen, die zelfs worden gebruikt voor onderzoek door degenen die misbruik gepleegd hebben met de door de biotechnologie geboden mogelijkheden. Zo hebben zij de doelen van de wetenschap verdraaid. Daarom bidden wij tot Christus onze Heer."

Paus Johannes Paulus II: "God onze Vader, U luistert naar het hulpgeroep van de armen. Hoe dikwijls hebben ook de christengelovigen U niet herkend in de hongerenden, in de dorstigen, in de naakten, in de vervolgd en in de gevangenen, in diegenen die in het begin van hun bestaan hulpeloos zijn. Wij bidden om vergeving voor allen die rijkdom en macht nastreefden en de 'kleinen', die U zo na aan het hart liggen, met verachting hebben afgestraft. Ontferm u over ons en neem ons berouw aan. Daarom bidden wij tot Christus onze Heer."

SLOTGEBED

"Barmhartige Vader, uw Zoon Jezus Christus, rechter over levenden en doden, heeft in de nederigheid van zijn eerste komst de mensheid uit haar zonde verlost. Wanneer Hij wederkomt in heerlijkheid, zal Hij voor alle schuld rekenschap vragen van onze vaders, van onze broeders en zusters en van ons, uw dienaren. Door de Heilige Geest bewogen, keren wij met rouwmoedig hart tot U terug. Schenk ons uw erbarmen en vergeving van zonden. Daarom bidden wij tot Christus onze Heer."

2017-03-21 Paus Franciscus, De biecht en de genaden van schaamte en groothartigheid
Rome (ZENIT.org)

Biecht © Wikimedia Commons

Het sacrament van de biecht moet beleefd worden met de "genade van schaamte" en niet met het gevoel dat "ik het er goed vanaf gebracht heb", zegt paus Franciscus.

Vergeving is een « mysterie dat moeilijk te begrijpen is », benadrukt de paus in zijn homilie, waarvan de Italiaanse zending van Radio Vaticaan verslag geeft. De eerste stap is "schaamte" over zijn zonden, een "grote genade". En de paus legt uit: "Als ik vraag: 'bent u allemaal zondaars? – ja, vader, allemaal – en wat doet ge om vergeving over uw zonden te krijgen? – biechten – en hoe biecht ge? – ik ga, zeg mijn zonden, de priester vergeeft mij, hij laat mij drie Weesgegroeten bidden en dan ga ik in vrede – dan hebt ge het niet begrepen!'".

"Ge bent naar de biechtstoel gegaan als voor een bankverrichting, een administratieve aangelegenheid", gaat de paus verder. "Ge bent er niet naartoe gegaan uit schaamte voor wat ge gedaan hebt. Ge hebt enkele vlekken op uw geweten gezien en ge hebt u vergist, want ge dacht dat de biechtstoel een droogkuis is om vlekken te verwijderen. Ge kon u niet schamen over uw zonden."

Het "wonder dat de biecht in uw hart gedaan heeft" moet "in uw geweten binnenkomen", insisteert de paus, anders "gaat ge buiten, ge komt iemand tegen en ge begint kwaad te spreken over een ander en zo blijft ge zondigen".

Wie ben ik om niet te vergeven ?

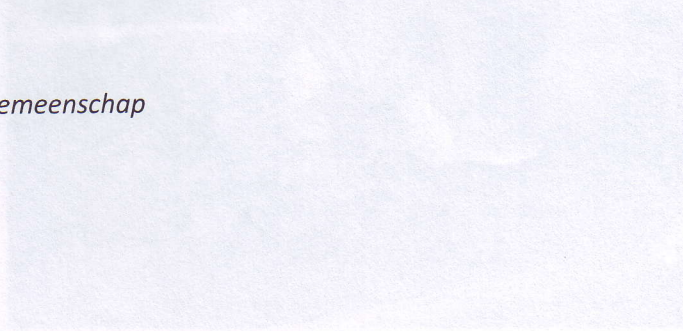
In het Evangelie (Mt. 18,21-35) heeft de dienaar wiens schuld door de heer kwijt gescholden was, maar die zelf zijn schuldenaar niet kwijtscheldt, "het mysterie van de vergeving niet begrepen", stelt de paus vast. Hij heeft de indruk "er vanaf te komen", "slim" te zijn; hij heeft de "edelhoedigheid van de heer" niet begrepen. Dikwijls "voelen wij dat als we uit de biechtstoel komen, wij voelen dat we het er goed vanaf gebracht hebben", "vergeving stelen is hypocriet, het is artificiële vergeving".

"Als ge niet beseft vergeven te zijn, zult ge nooit kunnen vergeven, nooit", zegt de paus en hij klaagt "de houding" aan "steeds zijn zaakjes te willen regelen".

"Vergeving is totaal. Maar ik kan dat maar als ik mijn zonde voel en er beschaamd over ben: ik ben beschaamd, ik vraag vergeving aan God en voel me door de Vader vergeven en zo kan ik vergeven".

Tot besluit, nodigt de paus uit "de genade van schaamte tegenover God" te vragen. "Beschaamd te zijn voor onze zonden en zo vergeving te krijgen; en de genade van groothartigheid om anderen te vergeven, want als de Heer mij zo veel vergeven heeft, wie ben ik dan om niet te vergeven?".

Vert. Maranatha-gemeenschap

Brecht © Wikimedia Commons

Het sucriment van de biecht mag: beleden worden met de "genade van schaamte" en niet met het gevoel dat "ik het er goed vanaf gebracht heb", zegt paus Franciscus.

Vergeving is een « mysterie dat moeilijk te begrijpen is », benadrukt de paus in zijn homilie, waarvan de Italiaanse zending van Radio Vaticaan verslag geeft. De eerste stap is "schaamte" over zijn zonden, een "grote genade". En de paus legt uit: "Als ik vraag: 'bent u allemaal zondaars?' - ja, vader, allemaal - en wat doet ge om vergeving over uw zonden te krijgen? - biechten - en hoe biecht ge? - ik ga, zeg mijn zonden, de priester vergeeft mij, hij laat mij drie Weesgegroeiden bidden en dan: 'geft in vrede' - dan hebt ge het niet begrepen!".

"Ge bent naar de biechtstoel gegaan als voor een bankverrichting, een administratieve aangeferdigheid", gaat de paus verder. "Ge bent er niet naartoe gegaan uit schaamte voor wat ge gedaan heeft. Ge hebt enkele vlekken op uw geweten gezien en ge hebt u vergist, want ge dacht dat de biechtstoel een droogkuis is om vlekken te verwijderen. Ge kon u niet schamen over uw zonden.

Het "wonder dat de biecht in uw hart gedaan heeft" roept "in uw geweten binnenkomen", insinueert de paus, anders "gaat ge buiten, ge komt iemand tegen en ge begint kwaad te spreken over een ander en zo blijft ge zondigen".

Wie ben ik om niet te vergeven?

In het Evangelie (Mt. 18,21-35) heeft de dienaar wiens schuld door de heer kwijt gescholden was, maar die zelf zijn schuldenaar niet kwijtscheldt, "het mysterie van de vergeving niet begrepen", stelt de paus vast. Hij heeft de indruk "er vanaf te komen", slim te zijn, hij heeft de "edelmoedigheid van de heer" niet begrepen. Dikwils "voelen wij dat als we uit de biechtstoel komen, wij voelen dat we het er goed vanaf gebracht hebben", "vergeving stelen is hypocriet, het is artificiële vergeving".

"Als ge niet bereft vergeven te zijn, zult ge nooit kunnen vergeven, nooit", zegt de paus en hij kiest "de houding" aan "steeds zijn zaakjes te willen regelen".

De BIECHT - Tastbaar Teken van Gods BARMHARTIGHEID

Het sacrament van de biecht met persoonlijke belijdenis mag geen vernederende zelfbeschuldiging worden over wat er met ons is gebeurd, maar wil een hoopvolle liefdesverklaring zijn tot God aan Wiens barmhartigheid wij ons opnieuw durven toevertrouwen. Wat in de belijdenis vooral hoorbaar moet zijn, is de dankbaarheid dat Gods mateloze genade over ons komt, meer specifiek op die domeinen waar wij onze ontrouw hebben ervaren, en ook onze voornemens bij de nieuwe houding waartoe wij ons door Hem uitgenodigd weten.

Biechten is dus niet 'blijven stilstaan bij onze zonden en onze eigen zwakheid in de verf zetten', maar wel 'de vernieuwende kracht van de vergeving, die God ons aanbiedt, verkondigen en gaan staan in de vreugde van Zijn bevrijding'. De nadruk moet niet liggen op de belijdenis van onze zonden, wel op de belijdenis van de Gods vergeving over onze zonden.

Daarom is het niet nodig een gedetailleerde opsomming te geven van de gebeurde fouten. Het is veel beter, in een hoopvol gebed, onze dankbaarheid en ons vertrouwen in God uit te spreken, samen met onze voornemens voor de toekomst. Wij beginnen liever niet met: "Eerwaarde Vader, ik beschuldig mij van volgende zonden...", maar we richten ons het best tot God: "Goede God, ik dank U dat Gij mij zo graag ziet en mij, ondanks mijn fouten, vergeeft. Ik dank U dat Gij mij blijft binnemen zoals ik ben en mij vandaag uitnodigt meer liefdevol te zijn op dit of dat domein..."

De priester zal ons geen vervelende vragen stellen als oordeler of rechter, maar, vermits hij ook een zwakke, maar een biddende zondaar is die nood heeft aan vergeving, zal hij ons wat helpen om die biddende woorden te vinden. Hij zal ons een zin uit een evangelietekst aanreiken (vb. over de blinde langs de kant van de weg, over de melaatse, over de lamme op zijn bed door het dak, etc.) en hij zal met ons meebidden tot God, die ons allen Zijn liefde aanbiedt, ondanks ons kwaad. De priester zal daarna mede in naam van de gelovige kerkgemeenschap met zegenende woorden Gods vergeving nog eens uitdrukkelijk bevestigen.

Er wordt geen penitentie als straf opgelegd. Maar het is heel nuttig dat wij voorstellen met een creatief symbolisch gebaar te tonen dat wij het menen om een eerste stap te zetten op de weg van de vernieuwde relatie met God en met de mensen.

Voor zo'n biddend belijdenis is de klassieke biechtstoel niet zo geschikt. Wij kiezen daarvoor eerder een plek in een religieuze ruimte waar zowel de biechteling als de biechtvader samen naar een kruisbeeld of icoon kunnen opkijken.

In deze vorm is een biecht een bevrijding. Wij spreken en drukken uit dat wij geloven dat, ondanks alles wat er is gebeurd, de Liefde opnieuw mag en kan verrijzen in ons.

Pater Frans s.j.

Jezuïetenkerk
Onze-Lieve-Vrouw van Leliëndaal
Bruul 56
2800 Mechelen

VOORBEREIDING op een persoonlijke belijdenis in de biecht, *sacrament van Gods barmhartigheid*

*Ver weg van U
is het geen leven.*

*U ontrouw zijn
is niemand zijn.*

*Bij U,
mijn hoogste goed,
mijn God,
bij U*

ben ik geborgen.

(ps. 73)

In voorbereiding op mijn persoonlijke belijdenis in de biecht neem ik de tijd om te wachten..., te bidden..., en een evangelietekst te kiezen..., om nog meer bewust te worden van Gods goedheid voor mij en mijzelf nog beter te leren kennen.

*Een blinde zat langs de kant van de weg en riep:
"Jezus, Zoon van David, heb medelijden met mij!"
Jezus zei hem: "Zie opnieuw! Uw geloof heeft u gered!" (Mc. 10)*

Heer, de laatste tijd voelde ik mij als een blinde,
met de ogen helemaal naar mijzelf gekeerd
Ik weigerde de ogen van mijn hart te openen
voor de nood van diegenen die mij omringen.

*Een melaatse viel op zijn knieën en smeekte:
"Heer, als Gij het wilt, kant Gij mij reinigen!"
Jezus stak de hand uit, raakte hem aan en hij was genezen. (Mc. 1)*

Heer, de laatste tijd werd ik in heel mijn lichaam gekwetst
door de gemeenheid van enkele mensen.
Mijn hart is gebroken door mijn eigen mislukkingen.
Ik voel mij als een melaatse helemaal uitgesloten.

*Men bracht een lamme op een bed door vier mensen gedragen.
Toen Jezus hun geloof zag, zei Hij tot de verlamde:
"Uw zonden zijn u vergeven. Sta op!
Neem uw bed op en ga naar uw huis!" (Mc. 2)*

Heer, de laatste tijd heb ik mij verkrampt als een verlamde.
Ik was vooral bezig met de duistere kanten van mijn verleden.
Ik heb geweigerd om weer op te staan
en te geloven dat vernieuwing mogelijk is.

Besluit van mijn voorbereiding:

Heer, Gij komt bij mij langs en kijkt naar mij vol liefde.
Gij nodigt mij uit om met nieuwe ogen te kijken naar mijn broers en zussen.
Gij schenkt mij een zuiver hart dat weer vrouwen durft hebben in het leven.
Gij geeft mij de kracht om mijn liefde meer te delen in het huis waar ik woon.
Dank U, Heer!

Mijn persoonlijke belijdenis:

"Goede God, ik dank u dat Gij mij zo graag ziet en dat Gij mij, ondanks mijn fouten, vergeeft. Ik dank u dat Gij mij blijft beminnen zoals ik ben. en mij vandaag uitnodigt..."

vb.

- om mijzelf weer in handen te nemen en niet verlamd te blijven liggen bij een ontgoocheling of zwakheid...
- om mij meer te laten helpen door diegenen met wie ik verbonden ben en niet alles eigenzinnig zelf te willen beredderen...
- om mij echt te engageren en iemand eindelijk te helpen...
- om meer persoonlijk te bidden en U 's avonds te danken voor de dag...
- om weer een inspanning te doen voor de eucharistie in het weekend...
- om eindelijk eens die brief te schrijven die men reeds lang van mij verwacht...
- om meer eerbied te hebben voor de natuur...
- om meer respect te tonen voor het materiaal dat mij ten dienste wordt gesteld...
- om eerlijker te zijn met geld...
- om matiger te zijn in eten of drinken, zodat ik mijzelf blijf...
- om de waarheid niet te verdraaien...
- om fijner en eerlijker te zijn in de omgang met vrienden en vriendinnen en niet brutaal en dubbelzinnig...
- om met meer delicate en respectvolle tekens te tonen dat ik van iemand hou...
- om van harte te vergeven en geen weerwraak te zoeken...
- om met bescheidenheid over mijzelf te denken en de zwakkeren naast mij niet af te schrijven...
- om te durven getuigen dat ik christen ben, zoekend maar hoopvol...

"Goede God, ik wil u danken omdat ik diep in mij het verlangen voel om het goede meer kansen te geven dan het kwade. Soms word ik meegesleurd door mijn goesting. Maar op mijn eerlijkste momenten, verlang ik echt het goede te doen. Dan voel ik dat Gij in mij leeft. Geef mij uw levenskracht om de woorden en de gebaren te vinden om ook in mijn leven te tonen dat uw liefde sterker is dan het kwaad. Goede God, help mij hierbij. Amen!"

De H. Antonius had van God vele charisma's gekregen, onder andere dit van de prediking in de H. Geest. Als hij sprak openden de harten zich voor God zoals de bloemen zich openen voor de zon. De H. Franciscus van Assisië had hem opgedragen te prediken en zijn broeders te onderrichten. Ik hou veel van deze anekdote uit zijn leven en vertel ze zoals ik ze me herinner : Toen hij op een dag aan preken was, was er een voorbijganger, die bleef luisteren. De man had zware zonden bedreven en dreef de spot met God. Terwijl hij echter de genadevolle woorden van de H. Antonius hoorde, werd zijn hart geraakt en hij voelde al de liefde van Jezus voor hem. Bij het zien van dergelijke liefde, begon hij als een kind hete tranen te wenen en zijn snikken vermeerderde nog bij het denken aan al de pijn die hij Jezus had aangedaan door zijn zonden. Hij besloot zijn leven te veranderen, Jezus met gans zijn hart te volgen en te gaan biechten.

In de biechtstoel bij de H. Antonius kon hij door het voortdurend snikken geen woord uitbrengen. Antonius stelde hem voor naar huis te gaan, zijn zonden op een stukje papier te schrijven en dan terug te komen naar de biechtstoel. Zo gebeurde. Antonius las langzaam deze indrukwekkende lijst zonden, terwijl de man enkel bevestigend met het hoofd kon knikken. Van emotie had hij nog steeds zijn stem niet terug. Tenslotte stelde Antonius de boeteling gerust, moedigde hem aan om zijn leven te veranderen om met Jezus te leven volgens het Evangelie, gaf hem een penitentie en de absolutie van al zijn zonden. De man had de vrede met God teruggevonden ! Antonius plooide zorgvuldig het papiertje met de afschuwelijke lijst van zonden en gaf het terug aan de zondaar, die vergeving gekregen had en deze vertrok gans opgelucht en vol vreugde.

Thuis wilde de man het papiertje verbranden. Hij plooide het open en hoe groot was zijn verbazing toen hij ontdekte dat het papier leeg was ! Zijn zonden ? Verdwenen ! Verdampst ! God was op heterdaad van barmhartigheid betrapt ! De man gaf zich des te meer rekenschap van de genade van de biecht. Als God ziet dat we met oprecht berouw bij Hem komen, met het verlangen om niet meer te zondigen en van leven te veranderen, is Hij zo blij dat er niet enkel genoeg mee neemt om onze zonden te vergeven, maar Hij vergeet ze ook ! Ze bestaan niet meer ! Ze zijn gewassen in het bloed van het Lam en God verliest als het ware elke herinnering aan het begane kwaad.

Als we oprecht berouw hebben is zelfs de schuld, die we door de zonde op ons geladen hebben, geheel of gedeeltelijk uitgewist naargelang de diepte van ons berouw. In andere woorden : de pijn Jezus te hebben gekwetst, Hem, die we beminnen, spaart ons geheel of gedeeltelijk het Vagevuur. De woestijnvaders bevestigden dat de gave van de tranen de grootste gave is, die we van de H. Geest kunnen verwachten. Het is immers een liefdeskwetsuur, een uiterst gezegende kwetsuur, die ons ronduit de deur van de Hemel opent !

Vastentijd : 14 (slechte) redenen om niet te biechten

(gepubliceerd door Aletea)

Geef toe dat u er enkele van gebruikt als voorwendsel om u niet met God te verzoenen ...

Wie is de priester wel dat hij zonden vergeeft?

Alleen God kan zonden vergeven. Wij weten dat de Heer deze macht aan de apostelen gegeven heeft (Joh. 20,23); bovendien heb ik dat argument reeds ergens gelezen ... ach, ja, in het Evangelie: dat zeiden de farizeeën, verontwaardigd, toen Jezus zonden vergaf ... (Mt. 9,1-8)!

Ik biecht rechtstreeks met God, zonder tussenkomst

Geniaal ... doch er is een "maar" ... Hoe zal u weten dat God uw berouw aanvaardt en u vergeeft? Hoort u misschien een hemelse stem die dat bevestigt? Hoe weet u dat u in een toestand bent van vergeven te zijn?

Het is niet eenvoudig ... Iemand die een bank berooft en het geld weigert terug te geven, kan wel rechtstreeks biechten tot God of een priester, maar als hij niet de bedoeling heeft de veroorzaakte schade te herstellen – in dit geval, het geld teruggeven – kan hij niet vergeven worden ... omdat hij zich niet van de zonde wil ontdoen.

Trouwens, dit argument is niet nieuw; ongeveer 1600 jaar geleden, antwoordde de heilige Augustinus aan hen die hetzelfde argument inriepen: "nee, dat niemand tegen zichzelf zou zeggen: ik doen in het geheim boete voor de Heer, ... want zou de Heer dan zonder reden zeggen: "alles wat gij op aarde zult binden, zal in de hemel gebonden zijn". En zou Hij eveneens zonder reden zeggen dat de sleutels van het Rijk Gods aan de Kerk toevertrouwd zijn? Als we dat doen, beschamen wij het Evangelie van God, dan maken wij Gods woord nutteloos".

Waarom zou ik mijn zonden moeten erkennen tegenover een mens zoals ik?

Omdat die mens niet gelijk wie is: hij heeft de bijzondere macht zonden te vergeven (door de priesterwijding). Daarom moet u naar hem gaan.

Waarom zou ik mijn zonden moeten zeggen tegen een mens die zondaar is zoals ik ?

Het probleem is niet de hoeveelheid zonden: of hij minder, evenveel of meer zondaar is dan u ... U gaat niet biechten omdat de priester heilig en vlekkeloos is, maar omdat hij u de absolutie kan geven, een macht die hem door de priesterwijding en niet omwille van zijn goedheid verleend is. Het is een geluk – eigenlijk een beschikking van Gods wijsheid – dat de macht om zonden te vergeven niet afhangt van de persoonlijke kwaliteit van de priester, dat zou verschrikkelijk zijn, want men zou nooit weten wie heilig genoeg is om te vergeven. Bovendien, het feit dat hij een mens is en als dusdanig zondigt, vergemakkelijkt de biecht: juist omdat hij in zijn eigen lichaam ervaart wat het is zwak te zijn en hij u bijgevolg beter kan begrijpen.

Ik schaam mij

Dat is logisch, maar dat moet men overwinnen. Het is een feit dat iedereen bekend is : hoe meer het u kost iets te zeggen, des te groter zal de innerlijke vrede zijn die u ondervindt nadat u het gezegd heeft. En het is juist omdat u weinig te biechten gaat dat het u moeite kost; als u het meer doet, zult u deze schaamte niet hebben, u zal het zien!

Denk in ieder geval niet dat u zo een uitzondering bent ... Wat u hem gaat zeggen, dat heeft de priester al duizend keer gehoord. In dit stadium van de geschiedenis, is het moeilijk te geloven dat u nieuwe zonden kan uitvinden, denkt u ook niet?

En vergeet niet wat ons een grote heilige geleerd heeft: de duivel neemt de schaamte weg in het uur van de zonde en geeft ze u dubbel terug in het uur om vergiffenis te vragen. Val niet in zijn kuil.

Ik biecht altijd hetzelfde

Dat is geen probleem. Men dient de begane zonden te biechten en het is tamelijk logisch dat onze gebreken altijd min of meer dezelfde zijn. Het zou verschrikkelijk zijn voortdurend van gebreken te veranderen; als u zich wast of uw kleren wast, dan verwacht u ook niet dat nieuwe vlekken verschijnen die u voordien nooit gezien heeft; vuil is altijd min of meer van dezelfde soort. Om proper te willen zijn, is het voldoende het vuil te willen wegnemen ... of het nu origineel is of gewoon.

Ik biecht altijd dezelfde zonden

Het is niet waar dat het altijd dezelfde zonden zijn: ze zijn verschillend, ook al zijn ze van dezelfde soort. Als ik mijn moeder tien keer beledig, gaat het niet om dezelfde belediging; zij is telkens anders; zoals het ook niet hetzelfde is één persoon te doden of tien personen: als ik er tien gedood heb, is dat niet dezelfde zonde, maar zijn het tien verschillende moorden.

De vroegere zonden werden mij reeds vergeven, nu heb ik vergeving nodig over de "nieuwe", anders gezegd, degene die ik beging na de laatste biecht.

Biechten baat mij niets, ik blijf dezelfde zonden doen die ik biecht

Ontmoediging kan u doen denken: "het is eender of ik biecht of niet; niets verandert, alles blijft zoals voorheen". Dat is niet waar. Het feit zich vuil te maken, leidt niet tot de conclusie dat het nutteloos is een bad te nemen. Wie alle dagen een bad neemt, maakt zich ook alle dagen vuil. Maar dank zij het feit alle dagen een bad te nemen, stapelt het vuil zich niet op en houdt men zich proper. Het is hetzelfde met de biecht. Als er strijd is, zelfs als men valt, maakt het feit dat u zich van het gewicht van de zonde bevrijdt, u beter. Het is beter vergeving te vragen dan ze niet te vragen. Het vragen maakt ons beter.

Ik weet dat ik herbegin met zondigen, wat bewijst dat ik geen berouw heb

Dat hangt ervan af ... Het enige dat God mij vraagt is dat ik spijt heb over de begane zonde en dat ik nu, op dit moment bereid ben te strijden om niet te herbeginnen. Niemand vraagt ons een weddenschap te doen over een toekomst die we niet kennen. Wat binnen twee weken gebeurt? Dat weet ik niet. Wat van mij gevraagd wordt, is het oprechte besluit te nemen, in waarheid, nu, om de zonde te verwerpen. De toekomst, die moeten we in Gods handen leggen.

En als de biechtvader kwaad over mij denkt ?

De priester is er om te vergeven. Als hij kwaad zou denken, is dat zijn probleem dat hij zal moeten biechten. Eigenlijk is hij geneigd om goed over u te denken: hij schat uw geloof in (wetend dat u hier bent om uw zonden te zeggen, niet voor hem, maar omdat u gelooft dat hij God vertegenwoordigt), uw oprechtheid, uw wil om u te beteren, enz. ... Ik denk, zich neerzetten om zonden te horen, belangloos – zonder er iets aan te verdienen – urenlang, als men dat niet doet uit liefde voor de zielen, dan doet men het niet. Dus, als de priester u zijn tijd geeft, u aandachtig toehoort, is het omdat hij u wil helpen en omdat u in zijn ogen belangrijk bent. Zelfs al kent hij u niet, toch waardeert hij u genoeg zodat hij u wil helpen naar de Hemel te gaan.

En als de priester daarna iemand mijn zonden gaat vertellen?

Maak u daar geen zorgen om. De Kerk draagt daar zoveel zorg voor dat zij de zwaarste straf uit het Kerkelijk recht toepast – excommunicatie – voor een priester die het zou wagen iets te zeggen dat hij door de biecht vernomen heeft. Er zijn trouwens martelaars van het biechtgeheim: priesters die gestorven zijn omdat zij de inhoud van de biecht niet wilden bekend maken.

Ik heb geen zin

Dat is misschien waar, maar ik denk niet dat dit een echt obstakel is voor de biecht, want zij is eerder gemakkelijk te overwinnen. Het is alsof men zou zeggen, dat het een jaar geleden is dat men een bad genomen heeft omdat men geen zin had ...

Ik heb geen tijd. Het is moeilijk te geloven dat u de laatste maanden geen tien minuten had om te biechten. En als u het aantal uren voor de TV, voor de speelautomaat of met uw smartphone in die tijd eens optelt?

Ik vind geen priester

Priesters zijn geen uitstervend ras, er zijn er duizenden. Als laatste toevlucht kan u in de Gouden Gids het nummer van uw parochie opzoeken ; als u de naam ervan niet kent, zoek dan per bisdom, dat zal gemakkelijker zijn. In minder dan drie minuten zult u de naam van een priester hebben om uw biecht te horen en zelfs een afspraak kunnen maken om niet te moeten wachten.

Vert. Maranatha-gemeenschap

Vóór de biecht

Hiëronymus wilde als kluizenaar leven. Maar het mislukte. Hij had de moed verloren en vroeg zich af: waar ligt de oorzaak van mijn kortsluiting met God? Zo piekerde hij steeds verder, tot hij plots een kruisbeeld bemerkte in de doffe takken van een dode boom. Hij wierp zich op de knieën en klopte met een fors, weids gebaar op zijn borst. Het duurde niet lang of Jezus verbrak de stilte:

„Hiëronymus,” sprak Hij, „wat heb je Mij te geven?”

„De eenzaamheid, Heer,” antwoordde hij, „waarmee ik zit te worstelen.”

„Uitstekend, Hiëronymus, maar heb je Mij nog meer te geven?”

„Natuurlijk, Heer,” hernam hij, „mijn vasten, mijn honger en mijn dorst ...”

„Uitstekend, Hiëronymus, dank je zeer, maar heb je Mij nog meer te geven?”

Hiëronymus kwam achtereenvolgens aandraven met zijn nachtwaken, zijn lang psalmgebed, zijn studie van de bijbel, het gebrek aan comfort, de armoede, zijn gastvrijheid...

Jezus wenste hem geluk en bedankte hem, maar eiste nog meer.

„Hiëronymus, heb je Mij soms niet nog meer te geven?”

Ten einde raad antwoordde hij: „Heer, ik heb U toch alles gegeven? Er blijft helemaal niets meer over.”

Toen werd het doodstil en Jezus sprak:

„Toch wel, Hiëronymus, iets ben je vergeten: geef Mij ook je zonden dat Ik ze moge vergeven.”

uit: 'Zin in geloof', blz 194

Woordv. God bij de biecht

2 Cor. 5, 18-20

Ef. 1, 10

Ef. 2, 14-18

Cor. 1, 22

2 Cor. 5, 20-21

Rom. 3, 23-25 α

Klein pleidooi voor het herstel van de biecht.

De Duitse exegeet en bekeerling Heinrich Schlier schrijft dat een van de belangrijkste beweegredenen voor zijn verblijf in het katholieke Beieren was geweest: "Mij trof de gemoedelijkheid van de mensen, een familiariteit – als gevolg van hun gewoonte te biechten – met barmhartigheid, in de eerste plaats met zichzelf." Soms vraag ik me af hoe het komt dat het er in de kleine katholieke gemeenschap in Nederland vaak zo hard aan toe gaat. Of, hoe het kan, dat mensen de katholieke Kerk "liefdeloos" vinden en haar *om die* redenen verlaten.

Als je kijkt naar de verschillen in dagelijkse geloofsbeleving tussen Rusland, waar ik als priester werk, en Nederland, valt één ding onmiddellijk op: voor en tijdens de Eucharistievieringen staan er hier rijen mensen voor de "biechtstoelen". Mensen gaan regelmatig, en graag, biechten.

"Wellicht dat geen instituut van enige

andere religie zo veel geluk in de wereld heeft gebracht als de biecht", merkt de filosoof Oswald Spengler op. Inderdaad: je kunt het zo bont niet maken of het wordt je vergeven. Bijkomende grote voordelen: de mogelijkheid, in volstekte anonimiteit en geheimhouding, je eigen gedrag bij de naam noemen en dus helder te blijven denken, maar zonder te vervallen in wanhoop – er is immers vergeving. De biecht laat je 'met Gods ogen' naar jezelf kijken, maakt je barmhartiger en goedgunstiger voor jezelf, en dan – na verloop van tijd – ook voor de anderen. Zo wordt de samenleving gemoedelijker, zonder dat er afbreuk wordt gedaan aan het ideaal, aan de morele wet.

Soms wordt er gezegd: "Ja, lekker makkelijk: je biecht en dan worden je zonden vergeven." Dan kan je als christen enkel antwoorden: ja, dat is waar. Zo is het christendom, een godsdienst die het de mensen eenvoudiger wil maken. Christus zei niet: "Geen enkel mens kan in Gods naam zonden vergeven." Of: "Er bestaat

niet meer zoiets als zonde." Hij zei: "Wiens zonden gij vergeeft, hun zijn ze vergeven."

Natuurlijk heeft biechten ook lastige kanten. Het is een beetje vernederend je eigen zonden te moeten vertellen aan een andere, misschien ergere zondaar. En ook voor priesters kan het eentonig zijn steeds dezelfde zonden te moeten aanhoren. Het kost tijd en energie en 'God ziet toch alles'. Misschien daarom – en ook door de nabijheid van het protestantisme – dat in Nederland de katholieke gemeenschap zo snel afscheid heeft genomen van de biecht.

Maar de nadelen van het verdwijnen ervan zijn veel groter dan de voordelen. Want wat gebeurt er als deze mogelijkheid je ontnomen wordt, *de iure* zoals door de Reformatie – of *de facto* – zoals in de katholieke kerk in Nederland sinds de jaren zestig? Aangezien je als mens toch van alles doet, zoekt de diepe menselijker behoefte aan vergeving en rechtvaardiging andere wegen.

Als je je niet altijd aan de norm kunt houden, en er geen vergeving meer is, dan moet de norm maar veranderd worden, willen we niet wanhopig worden. Loodzware ethische debatten zijn het gevolg. “Liefdeloos” wordt je niet meer genoemd als je niet vergeeft, maar als je de norm niet verandert. De behoefte aan zelfrechtvaardiging probeert de schuld te geven aan anderen. Of te vluchten in vreemde “biechtachtige” dooernstige zelfuitdrukkingen in kunst en literatuur. Terwijl je, als je vergeven bent, heel anders tegen de wereld aankijkt: luchtig, vriendelijk, dankbaar, open. “De biecht had de mensen nooit moeten worden afgenomen”, heeft Goethe eens opgemerkt. Het goede nieuws is nu, dat ze nog bestaat.

Vandaar mijn oproep aan collega-priesters: stof die biechtstoel af, zet hem achter in de kerk (dichtbij de ingang, want het is niet prettig ‘als zondaar’ door de hele kerk te moeten lopen), met een oudervets rooster tussen priester en biechteling om anonimiteit te waarborgen en elke verdenking van

ongewenste intimiteit tegen te gaan. Leg tijdens je preek de mensen uit, hoe prachtig het is, je hele leven lang, hoe bont je het ook gemaakt hebt, van God zelf vergeving te kunnen krijgen. Vraag die emerituspriester om op zondag voor en tijdens de Mis in de biechtstoel te zitten. Niet voor psychologische pastorale gesprekken – daar zijn andere momenten voor – maar gewoon voor: “ik heb dit en dat gedaan” – “en ik ontsla u van uw zonden”.

En dan bidden – en afwachten.

Michiel Peeters

**Klein pleidooi voor het
herstel van de biecht**

"Lieve kinderen, vandaag nodig ik jullie uit mijn boodschappen te aanvaarden en ze in alle ernst te beleven. In deze dagen moeten jullie voor God, voor de vrede en voor het goede kiezen. Moge alle haat en jaloezie uit jullie leven en uit jullie gedachten verdwijnen, en moge er alleen liefde voor God en voor de naaste wonen. Zo, en alleen zo, zullen jullie in staat zijn de tekens van deze tijd te onderscheiden. Ik ben met jullie en ik leid jullie naar een nieuwe tijd, een tijd die God jullie als een genade geeft, om Hem nog beter te leren kennen. Dank dat jullie aan mijn oproep gehoor hebben gegeven."

MARIE-LOU BEZOEKT PATER JOZO

Zielen die op speciale wijze door God zijn uitverkoren, zijn vaak het doelwit van Satan, die er altijd op uit is om het geweten in de war te brengen. Als hij een ziel kan laten geloven dat de barmhertigheid niet meer voor haar bestemd is, heeft de demon een belangrijke overwinning geboekt. Jezus heeft vaak tegen zuster Faustina gezegd: *"het gebrek aan vrouwen bij de godgewijde zielen in mijn barmhertigheid, kwetst mijn hart het meest; meer nog dan hun zonden."*

Marie-Lou liep met beide benen in deze gemene val. "Ik was twaalf toen ik voor het eerst de stem van Jezus in mijn hart hoorde", vertelt ze. "Op de dag van mijn plechtige communie zei Hij duidelijk: *"In het leven moet je jezelf vergeten om de anderen gelukkig te kunnen maken."* Als kind al was Jezus mijn grote vriend. Ik deelde al mijn gedachten, verlangens en verdriet met Hem. Ik leefde echt voor Hem. Ik wilde deze raad dus met toewijding opvolgen en alles ging heel goed. De mensen hielden van me en prezen me graag.

Vele jaren gingen zo voorbij en plotseling, zonder dat ik er erg in had, kreeg mijn leven een andere wending en alles begon verkeerd te gaan. Ik kon alleen maar Jezus de schuld geven en zei woedend: "Uit liefde voor U heb ik alles gedaan zoals U het me gevraagd had. En nu keert alles zich tegen mij. Als dat Uw manier van liefhebben is, dan wil ik voor wat mij betreft, niets meer met U te maken hebben!"

Uit teleurstelling stopte ik met bidden en met naar de H.Mis te gaan. Ik stortte me met lichaam en ziel in de dingen van de wereld;

rookte, dronk, bezocht bars en gaf me over aan allerlei zonden. Om nu te zeggen dat het me gelukkig maakte zou een leugen zijn, maar ik liet het zo.

Hoe groot was jaren later mijn verbazing toen ik een keer de straat overstak en Jezus vlakbij me zag staan! Was Hij boos? Nee, integendeel! Hij keek me met zo'n eindeloze liefde aan, dat ik in tranen uitbarstte en Hem om vergiffenis vroeg. *"Jij hebt Mij in de steek gelaten, zei Hij, maar ik heb jou niet laten vallen. Ik zal dicht bij jou blijven totdat je opnieuw je blik op Mij richt."* Zoals Petrus bij Kafas, weende ik bitter over mijn zonde. Toen werd mijn hele liefdesband met Jezus hersteld, maar nu wat nederiger. Ik kon alleen nog maar op Hem rekenen, want ik zelf was in alles tekort geschoten.

Jezus zei in het gebed tegen mij: *"Geef mij al die zonden in de biecht."* Ik begreep niet goed waarom Hij dat vroeg, want ik wist toch dat Hij me alles al vergeven had... *"Dat is waar, zei Hij, maar het kwaad dat je als christen en als lid van de Kerk begaan hebt, heeft anderen schade berokkend. Daarom moet je ook via de Kerk om vergiffenis vragen."*

Wat later toonde Jezus mij de priester bij wie ik moest gaan biechten. Maar hij stond me tegen. Hij zag er nogal raar uit, met lang haar... En nog erger, hij viel tijdens de biecht van vermoeidheid in slaap! Toen hij me tenslotte de absolute gaf, had mijn ongenoegen een hoogtepunt bereikt, want ik had, omdat hij sliep, niet alles kunnen biechten. Had Jezus me echt alles vergeven? Wat er nog overbleef aan zonden zat me goed dwars en ik durfde niet meer te biechten. Jarenlang werd ik door twijfels over zijn barmhartigheid gekweld.

Op een dag kreeg ik een aanbod om naar Medjugorje te gaan. Ik zei toen tegen Maria: *"Ik ga er naar toe omdat je mij uitnodigt. Maar ik waarschuw je: ik ga niet terug naar Nederland voordat ik vrede met Jezus heb gesloten en er zeker van ben dat Hij van mij houdt zoals vroeger en me alles vergeven heeft."* Ik wachtte met spanning op een antwoord van Maria...

Ik ging naar Vicka en vroeg haar om te bidden voor een kind van vijf jaar, dat zware astma had. Vicka legde het de handen op, bad en het kind genas. Maar Vicka had geen tijd om over mij te bidden. Daarna ging de groep naar Pater Jozo. *"Dat is mijn laatste kans"*, zei ik tegen de Heilige Maagd.

Pater Jozo liet onze groep op de banken aan de linkerkant plaatsnemen en omdat ik zijn conferentie moest opnemen, ging ik op de eerste rij zitten, uiterst links. Ik weet niet waarom, maar Pater Jozo ging in plaats van enkele meters voor ons, heel dicht bij mijn bank staan, zodat de onderkant van zijn habijt mijn voeten raakte. Ik vond dat vreemd, maar ik was nog meer verbaasd toen hij mijn wang streelde. Een beetje in de war vroeg ik me af: *"Is hij wel goed bij zijn hoofd?"* Toen ben ik, zonder te weten waarom, in tranen uitgebarsten. De tranen bleven maar lopen... Hij praatte verder over de laatste boodschap en toen hij zag dat mijn cassette gestopt was, hielp hij me deze om te draaien. Mijn tranen begonnen steeds harder te stromen, ik was niet meer in staat om naar de woorden van Pater Jozo te luisteren. Ik zag dat hij de rozenkrans, die aan zijn gordel hing, kraal voor kraal door zijn hand liet glijden. Toen begonnen mijn zonden, op het ritme van de kralen van de rozenkrans, één voor één, meedogenloos aan mij voorbij te trekken. Zonden die ik zelfs nooit had opgemerkt en dus natuurlijk nooit had gebiecht! Het was verschrikkelijk.

Ik zei tegen Jezus: *"Ga verder. Laat alles de revue passeren. Laat mij alles zien!"* Het defilé van verschrikkingen ging verder. Toen Pater Jozo plotseling zijn hand uitstak om mijn voorhoofd met een kruisje te tekenen leek het alsof hij het onzichtbare in mij zag. Na deze verrassingszegen, kwam een ware regen van genaden over mij, die mij van top tot teen waste. Het was alsof die hele laag vuiligheid, die al veel te lang werd opgehoopt, bezweek onder een stroom van zuiver water. In deze verlossingservaring werd ik de stem van Jezus in mijn hart gehoord: *"Als je gaat biechten, begin dan bij de zonden die je begaan hebt na je laatste biecht. Alles wat je voor die biecht hebt gedaan, moet nooit meer vermeld worden."*

Dit gebeuren in Tihaljina bracht weer de vrede in mijn hart, die ik zo lang geleden verloren had. In mijn relatie met Jezus werd definitief een bladzijde omgeslagen. Ondanks de vele genaden die ik sinds mijn kinderjaren had ontvangen waren er veel jaren overheen gaan alvorens ik de barmhartigheid van Jezus ging begrijpen en het geschenk ging waarderen dat Hij ons via de priesters in de biecht aanbiedt! Sindsdien heeft niets of niemand die vrede en dat kinderlijk vertrouwen kunnen wegnemen."

¹ "Ik wil dat de zondaars zonder enige vorm van angst naar Mij komen... Mijn hart lijdt, want zelfs de Godgewijde zielen kennen mijn barmhartigheid niet en behandelen Mij met wantrouwen. Oh, hoezeer verwonden ze Mij..." (Zuster Faustina, Dagboek, 1932).

De inhoud van het christelijk geloof: Ik geloof in God, de almachtige Vader, Schepper van hemel en aarde. En in Jezus Christus, zijn enige Zoon, onze Heer, die ontvangen is van de Heilige Geest, geboren uit de Maagd Maria; die geleden heeft onder Pontius Pilatus, gekruisigd is, gestorven en begraven, die nedergedaald is ter helle, de derde dag verreezen uit de doden; die opgevaren is ten hemel; en zit aan de rechterhand van God, zijn almachtige Vader, vandaar zal Hij komen oordelen de levenden en de doden. Ik geloof in de Heilige Geest; de heilige katholieke Kerk, de gemeenschap van de heiligen; de vergiffenis van de zonden; de verrijzenis van het lichaam; het eeuwig leven. Amen.

Het programma van het christelijk leven: Christus kennen, Hem beminnen en Hem navolgen om zijn goddelijk leven te delen en met Hem het aardse leven om te vormen. Dit vergt onder meer: het streven naar heiligheid in het dagelijks leven, het gebed, de Eucharistieviering op zondag, het sacrament van de Verzoening, het vertrouwen op Gods genade, het lezen van de heilige Schrift en het persoonlijk apostolaat.

Het hoofdgebed van de liefde: Gij zult de Heer uw God beminnen uit geheel uw hart, geheel uw ziel en geheel uw verstand; gij zult uw naaste beminnen als uzelf.

De tien geboden van God: Bovenal bemin één God; zweer niet ijdel, vloek noch spot; heilig steeds de 'dag des Heren'; vader, moeder zult gij eren; dood niet, geef geen ergernis; doe nooit wat onkuisheid is; vlucht steeds het stelen en bedriegen; vlucht de achterklap en 't liegen; wees steeds kuis in uw gemoed; en begeer nooit iemands goed.

De kenmerken van het christelijk leven: de liefde, de vreugde, de vrede, het geduld, de vriendelijkheid, de goedheid, de trouw, de zachtheid, de ingetogenheid, de bescheidenheid, de matigheid en de kuisheid.

De minimum vereisten voor het kerkelijk leven: zondagen en verplichte feestdagen als 'rustdagen' beleven en deelnemen aan de Eucharistie; ten minste eenmaal per jaar biechten; in de paastijd de heilige communie ontvangen; tijdens de 'vasten' en elke vrijdag zich iets onthouden; op Aswoensdag en Goede Vrijdag vasten.

De zeven sacramenten van de Kerk: het doopsel, het vormsel, de Eucharistie, het sacrament van de verzoening, de ziekenzalving, het wijdingssacrament en het huwelijk.

Het liturgisch jaar: de Advent, de Kersttijd, de Veertigdagentijd, het Paastriduum, de Paastijd, de tijd door het jaar, de feesten van de Heer, de verering van Maria, van de engelen en van de heiligen.

De drie goddelijke deugden: het geloof, de hoop en de liefde.

De vier hoofddeugden: de matigheid, de sterkte, de rechtvaardigheid en de voorzichtigheid.

De zeven hoofdzonden: de lauwheid, de gulzigheid, de onkuisheid, de gramschap, de nijd, de gierigheid en de hoogmoed.

Het leven na de dood: de dood; het bijzonder oordeel; de hemel, het vagevuur, de hel; de verrijzenis van het lichaam; het laatste oordeel en de nieuwe schepping.

*Verantw. uitg.: Dienst voor Documentatie,
Bosmanslei 16, 2018 Antwerpen*

GEBED & GELOOF

HET KRUISTEKEN

In de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest.

HET 'ONZE VADER'

Onze Vader, die in de hemelen zijt, geheiligd zij uw naam. Uw Rijk kome. Uw wil geschiede op aarde als in de hemel. Geef ons heden ons dagelijks brood. En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven aan onze schuldenaren. En leid ons niet in bekoring, maar verlos ons van het kwade. Amen.

HET 'WEES GEGROET'

Wees gegroet, Maria, vol van genade, de Heer is met u. Gezegend zijt Gij boven alle vrouwen, en gezegend is de vrucht van uw lichaam, Jezus. Heilige Maria, moeder Gods, bid voor ons, arme zondaars, nu en in het uur van onze dood. Amen.

HET 'EER AAN DE VADER'

Eer aan de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Zoals het was in het begin en nu en altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

JEZUS-GEBED

Heer, Jezus Christus, Zoon van God, wees mij, zondaar, genadig.

GEBED TOT DE HEILIGE GEEST

Kom, Heilige Geest, vervul de harten van uw gelovigen en ontsteek in hen het vuur van uw liefde.

MORGENGEBED

Goede Vader, ik aanbid U en ik dank U voor al uw weldaden. Maak van mij een christen naar uw hart. Geef dat ik vandaag met geloof en liefde, met vreugde en eenvoud de anderen mag dienen om U te behagen. Door Christus onze Heer. Amen.

MIDDAGGEBED: HET 'ANGELUS'

- De engel des Heren heeft aan Maria geboodschapt. En zij heeft ontvangen van de Heilige Geest. Wees gegroet ...
- Zie de dienstmaagd des Heren. Mij geschiedde naar uw woord. Wees gegroet ...
- En het Woord is vlees geworden. En het heeft onder ons gewoond. Wees gegroet ...
- Bid voor ons, heilige Moeder van God; opdat wij de beloften van Christus waardig worden.
- Laat ons bidden: Wij bidden U Heer, stort uw genaden in onze harten opdat wij die door de boodschap van de engel, de menswording van Christus uw Zoon gekend hebben, door zijn lijden en kruis gebracht worden tot de glorie van de verrijzenis door dezelfde Christus onze Heer. Amen

AVONDGEBED

Goede Vader, ik aanbid U en ik dank U voor al uw weldaden, in het bijzonder, omdat Gij mij deze dag bewaard hebt. Zegen mij, Heer, bewaar mij van alle kwaad en laat mij rusten in vrede. Door Christus onze Heer. Amen.

GEESTELIJKE COMMUNIE

Ik zou U willen ontvangen, Heer, met die zuiverheid, nederigheid en toewijding, waarmee uw allerheiligste Moeder U ontving, en met de geest en de vurigheid van de heiligen.

AKTE VAN GELOOF

Mijn Heer en mijn God, ik geloof vast al wat Gij geopenbaard hebt en door de heilige Kerk mij voorhoudt te geloven, omdat Gij de opperste en onfeilbare waarheid zijt. In dit geloof wil ik leven en sterven.

AKTE VAN HOOP

Mijn Heer en mijn God, ik hoop met een vast vertrouwen van U te bekomen, door de verdiensten van Jezus Christus, het eeuwig geluk en de genaden om het te verdienen, omdat Gij oneindig goed zijt voor ons, almachtig en getrouw in uw beloften. In deze hoop wil ik leven en sterven.

AKTE VAN LIEFDE

Mijn Heer en mijn God, ik bemin U bovenal, uit geheel mijn hart, uit geheel mijn ziel en uit al mijn krachten, omdat Gij oneindig volmaakt en alle liefde waardig zijt. En ik bemin mijn naaste gelijk mijzelf, uit liefde tot U. In deze liefde wil ik leven en sterven.

AKTE VAN BEROUW

Mijn Heer en mijn God, het is mij leed dat ik tegen uw opperste majesteit misdaan heb. Ik verfoei al mijn zonden, niet alleen omdat ik uw straffen heb verdiend; maar vooral omdat ze U mishagen, die oneindig volmaakt en alle liefde waardig zijt. Ik maak het vast voornemen, mijn leven te beteren en de gelegenheden tot zonden te vluchten. In dit berouw wil ik leven en sterven.

GEBED VAN EERHERSTEL

Mijn God, ik geloof in U, ik hoop op U, ik bemin U, ik aanbid U. Voor al degenen die niet in U geloven, niet op U hopen, U niet beminnen, U niet aanbidden bied ik U mijn eerherstel aan.

GEBED VOOR HET ETEN

- Heer, zegen ons en ook deze spijsen, die uw milde hand ons geeft. Door Christus, onze Heer. Amen.
- De Koning van de eeuwige heerlijkheid make ons tot deelgenoten van het hemelse gastmaal. Amen.

GEBED NA HET ETEN

- Almachtige God, wij danken U voor al uw weldaden. Gij die leeft en heerst in de eeuwen der eeuwen. Amen.
- De Heer geve ons zijn vrede. En het eeuwig leven. Amen.

GEDENKGEBED

Gedenk, o allermildste maagd Maria, dat het nog nooit gehoord is, dat iemand die tot u zijn toevlucht nam, die om hulp kwam smeken en om uw bijstand vroeg, door u in de steek werd gelaten. Gesterkt door dat vertrouwen, kom ik tot U, o Maagd der maagden en sta hier voor U in mijn armzaligheid en zonde.

O Moeder van het Woord, versmaad mijn woorden niet, maar in uw goedheid luister en wil mij verhoren. Amen. *(H. Bernardus)*

GEBED VOOR HET GEZINSLEVEN

God onze Vader, wij loven U, want Gij hebt gewild dat het gezin een teken zou zijn van de liefde tussen Christus en zijn Kerk. Zegen ons gezin, dat hier in uw naam tezamen is. Dat wij verbonden blijven in liefde en bekommerd om elkaar. Dat wij door woord en voorbeeld getuigen van ons geloof in Christus onze Heer. Amen.

GEBED BIJ HET BEROEPSWERK

Heer, laat ons inzien wat Gij van ons verwacht en geef ons de kracht om onze taken met zorg te vervullen. Laat al ons werken van U uitgaan en door U ook zijn voltooiing bereiken. Door Christus onze Heer. Amen.

'Boetesacrament prioritaire taak voor priesters'
Paus pleit voor herontdekking biecht

Geplaatst door Theo Borgermans op
di 20 feb '07 om 12:05u (Bron: **Zenit**)

VATICAANSTAD (RKnieuws.net) - Paus Benedictus XVI heeft maandag gepleit voor de herontdekking van de biecht. "De biecht herontdekken is de liefde van God herontdekken", zo zei de paus.

De biecht, aldus de paus, kan leiding tot een spirituele vernieuwing die de boeteling omvormt. Alleen God kan dit bewerkstelligen, zo voegde Benedictus XVI er aan toe.

Aan het adres van de priesters zei de paus: "Wij kunnen niet de vergeving en de verzoening prediken als wij er persoonlijk niet naar streven. Christus heeft ons uitgekozen om zonden te vergeven in Zijn naam. Het gaat om een kerkelijke dienst waaraan wij prioriteit moeten geven".

Volgens de paus zoeken tal van gelovigen sterkte en troost bij Christus. De Kerk moet daar volgens hem op inspelen, onder meer via het promoten van het boetesacrament. (tb)

Triomf van het Hart

HIJ WAS DOOD EN LEEFT WEER

*Laat u raken door de ontfermende liefde van God!
Het nederig bekennen van onze schuld
en de vergeving door God vernieuwen ons leven.*

Paus Benedictus XVI, 19 oktober 2005

Het sacrament van de barmhartige liefde

door P. Paul Maria Sigl

Het is uiterst betreurenswaardig, hoe weinig men tegenwoordig weet heeft van het sacrament van de vergevende liefde van God en hoe zelden het wordt ontvangen. We weten allemaal hoe het er in onze parochies vaak aan toegaat: over de heilige biecht wordt nauwelijks meer gesproken, de biechtstoelen zijn leeg en in sommige kerken dienen ze zelfs alleen nog maar als opslagruimte voor stofzuigers, bezems en emmers. De aartsbisschop van Keulen, Joachim kardinaal Meisner, sprak in dit verband een keer van een 'onschuldigheidswaan', die zich van de christenen heeft meester gemaakt en die het sacrament van de biecht schijnbaar overbodig maakt. Moge deze uitgave van ons missietijdschrift u, beste weldoeners, uw gezinnen en vrienden een beetje helpen om de onvergelijkelijke waarde van de heilige biecht weer opnieuw te ontdekken.

Geen instelling en geen macht ter wereld kan – zo is mijn diepste overtuiging – de christelijke volkeren weer terugbrengen tot het bekennen van persoonlijke schuld, tot oprecht berouw en tot een dankbaar en gelukkig ontvangen van de vergeving van de zonden, die de priester in de sacramentele absolutie in naam van God mag geven. Voor zo'n nieuwe herbezinning hebben wij – zowel priesters als gelovigen – een nieuwe uitstorting van de LIEFDE van God nodig, een nieuw Pinksteren. Juist om deze uitstorting van de goddelijke liefde laat *de Moeder van alle Volkeren* ons in haar gebed bidden: 'Zend nu uw Geest over de aarde! Laat de Heilige Geest wonen in de harten van alle volkeren.'

Als we namelijk om deze LIEFDE vragen en ons daardoor laten vervullen, zullen we ons er innerlijk op een aangrijpende manier van bewust worden hoe vaak we deze liefde geweld hebben aangedaan. Dan is het niet een moralistische preek of angst, maar alleen de liefde, die oprecht berouw en het verlangen naar vergeving en verzoening in ons bewerkstelligt.

In de huidige tijd, waarin zelfs gelovigen door niemand – ook niet door priesters – aan hun zwakheden en zonden herinnerd willen worden, schenkt God ons door de boodschap van zijn barmhartigheid aan de heilige Zr. Faustina een pastorale hulp

die een onvergelijkelijke kracht bezit. Jezus, die de psyche van de mensen ten diepste kent, wendt zich door Zr. Faustina tot zijn priesters: 'Zeg hun dat verharde zondaars door uw woorden berouwvol worden, als ze van mijn ondoordringelijke barmhartigheid spreken ... Ik zal hun woorden zalven en de harten tot wie u spreekt zal ik raken.' (Dagboek 1521)

God verlangt ernaar alle mensen met zijn troost te vervullen, vooral diegenen die vanwege hun zwakheid en zondigheid bedroefd en ontmoedigd zijn. Om deze troost te ontvangen, hoeft u geen verre pelgrimsreis te ondernemen en ook niet aan lange uiterlijke ceremoniën deel te nemen. 'Het is voldoende', zo zegt de Heer, 'om gelovig aan de voeten van mijn plaatsvervanger plaats te nemen en zijn ellende uit te spreken. Hier, in het 'tribunaal van de barmhartigheid' ... toont zich in al zijn volheid het wonder van de barmhartigheid.' (1448)

Jezus spreekt over de macht van dit sacrament van de goddelijke liefde: 'Ook al zou de ziel als een lichaam in ontbinding zijn, en zou het menselijk gezien uitgesloten zijn dat hij weer tot leven komt en zou alles verloren lijken, bij God ligt het anders. Het wonder van Gods barmhartigheid wekt de ziel weer volledig tot leven.' (ibidem)

Het is een satanische verzoeking te geloven dat God in zijn hemels geluk niet geraakt kan worden door onze zonden. Alleen al een blik op de Pietà is voldoende om te begrijpen hoeveel onze zonden Hem gekost hebben en hoezeer Hij ons bemint. Deze pijn en zijn oneindige liefde beschrijft Jezus: *'De bitterheid waarin de zondaars mijn hart gedrenkt hebben, vergeet Ik en Ik verheug mij over hun terugkeer.'* (1728) *'Ik ben louter liefde en barmhartigheid. Er is geen ellende die zich met mijn barmhartigheid zou kunnen meten. Zij kan niet door de nood worden uitgeput, want telkens wanneer ze wordt geschonken, wordt ze nog groter.'* (1273)

Dat iets groter wordt en zich vermeerderd naarmate men er meer uit put, gaat tegen iedere aardse logica in, dat weten we allemaal! Denk maar aan een bankrekening. Maar bij Gods oneindige barmhartigheid is het werkelijk zo gesteld als Jezus zegt: naarmate men op zijn barmhartigheid vertrouwt, des te meer overstromt zij ons.

De wonderbare en genaderijke invloed van deze woorden van Jezus mocht ik zelf vele keren tijdens pelgrimsreizen, vastenhomilieën en retraites ervaren. Daarom moeten vooral wij priesters zelf uit de barmhartigheid van God leven en ons daardoor laten vervullen. Alleen zo kunnen we er in beslissende mate aan bijdragen dat de mensen zich met hun schuld, hun verdriet en hun angsten niet tot een psycholoog wenden maar bovenal tot God. Jezus zelf zegt immers op onvergelijkbaar mooie wijze dat hij de zondaars geen verwijt maakt en van hen elke angst wegneemt: *'Ik wil de gewonde mensheid niet straffen, maar ze gezond maken, haar aan mijn barmhartig hart drukken.'* (1588) Welk een genade, maar ook: welk een verantwoording voor ons priesters om ervoor te zorgen dat de belaste mens in het biechtgesprek deze liefdevolle, vergevende liefde van Jezus ook kan ervaren!

Voor altijd uitgewist en vergeten

De bekende, in 1994 gestorven Weense psychiater en geëngageerde katholiek, prof. dr. Erwin Ringel zei eens in een televisie-interview: *'Gedurende de tientallen jaren dat ik als psychiater heb gewerkt, heb ik de ervaring opgedaan dat alle mensen in het diepst van hun innerlijk weet hebben van hun schuld, maar dat ze dit vaak niet willen toegeven. Omdat ze niet weten hoe ermee om te gaan, verdringen ze de schuld. Dat leidt echter tot neurosen en psychosen, dus tot ziekte.'* En terloops voegde hij daaraan toe: *'De katholieken hebben daar een andere oplossing voor. Die hebben de biecht.'*

Hiermee sloeg hij inderdaad de spijker op de kop. Want niemand minder dan de ervaren mensenkenner en biechtvader, de heilige Jean Vianney, bevestigt dit: *'Zonden kan men op den duur niet verdringen. Men kan ze ook niet verstoppen, want ze komen terug, al is het op het sterfbed. Als je de zonden goed wilt verstoppen, moet je ze goed biechten ... op het moment van de absolutie werpt de lieve Heer onze zonden achter zich, dat wil zeggen: Hij vergeet ze, Hij vernietigt ze; nooit zullen ze weer tevoorschijn komen.'* Hoe totaal en volkomen deze vergeving is, maakte Jezus ook duidelijk aan de heilige Mechthild van Hackeborn, een Duitse uit de middeleeuwen die mystiek met het hart van Jezus was verbonden: *'Geen zonde is zo erg dat Ik de zondaar die berouw heeft niet onmiddellijk door goddelijk erbarmen al zijn schuld vergeef en mijn hart zich met zoveel goedgunstigheid en mildheid over hem ontfermt, als had hij nooit iets misdaan.'*

© Weltbild Verlag GmbH, 1995

Aan deze troostvolle waarheid herinnerde moeder Teresa eens haar zusters met het navolgende verhaal: 'Een man, die een zeer zondig leven had geleid, realiseerde zich dat hij zo niet langer verder kon leven. Hij noteerde toen op vijf dichtbeschreven vellen papier zijn zonden en had oprecht berouw over het slechte dat hij had gedaan. Hij ging naar zijn biechtvader en las hem het ene na het andere vel voor. Toen hij klaar was, zei hij ongerust tegen zichzelf: "Ik geloof dat ik een zonde ben vergeten." Hij nam het eerste vel, maar het was helemaal wit. En evenzo het tweede, derde, vierde en vijfde ... De barmhartige God had dus alles vergeven.'

Deze woorden uit de mond van deze heilige moeten voor ons vooral tot troost en bemoediging zijn als ons toch steeds weer zonden uit het verleden voor de geest komen, ondanks de vergeving die ons geschonken is. Dat moet ons in het geheel niet verontrusten. Veeleer dient de

herinnering aan de geschonken vergeving ons dankbaar te maken en tegelijk nederig en mededogend in de omgang met onze medemens. Want het komt helaas maar al te vaak voor dat we wel uit de vergeving van God leven, maar niet net zo barmhartig met onze medemens omgaan.

Heling door Heiliging

Bij lichamelijke ziekten en psychisch lijden proberen we begrijpelijkerwijs het leed te verzachten en genezing te verkrijgen. Bij God gaat het echter in de eerste plaats om de heiliging van onze ziel. Dat toont ons duidelijk het evangelieverhaal over de verlamde in Kapernaüm, die door vier mannen op een baar vanaf het dak voor de voeten van de Heer werd neergelaten (vgl. Mk 2,3). Het eerste wat Jezus hem schonk, was niet – zoals men zou verwachten – lichamenlijk genezing, maar de heiliging van zijn ziel door de vergeving van zijn zonden. Pas toen genas Hij hem van zijn verlamming.

In de Heilige Schrift en in de 2000 jaar kerkgeschiedenis zijn er voldoende voorbeelden die ons tonen hoezeer de vergeving van de zonden de genezing van lichamenlijke gebreken vergemakkelijkt of zelfs tot gevolg heeft. Dat kan men gemakkelijk begrijpen, omdat immers ziel en lichaam nauw met elkaar zijn verbonden.

De heiliging van onze ziel kan niet alleen voor ons zelf een helende uitwerking hebben, maar zelfs voor een familielid. Laten wij horen wat François Trochu, de beste biograaf van de heilige pastoor van Ars, in dit verband vertelde: *‘Omstreeks 1840 bracht vader Rochette zijn verlamde zoon naar de wonderdoener van Ars. Rochette had maar één ding voor ogen: de genezing van zijn kind. Weliswaar ging hij een paar keer de kerk binnen, maar hij kwam nooit verder dan de wijwaterbak bij het kerkportaal. Daar stond hij ook toen de heilige vanachter het altaar vandaan kwam, waar hij net de priesters de biecht afnam. Hij gebaarde hem naderbij te komen. Maar Rochette bleef waar hij stond. “Is hij dan zo’n verstokte ongelovige?” vroeg Vianney aan*

diens vrouw, die met de jongen vooraan bij de communiebank stond. Eindelijk, nadat Vianney hem voor de derde keer gebaard had te komen, besloot haar man naar voren te gaan. Na enkele woorden te hebben gewisseld, verdwenen beiden achter het altaar en biechtte vader Rochette als een kind. Het was veertien jaar geleden dat hij voor het laatst had gebiecht! De volgende dag ontving hij samen met zijn vrouw de heilige communie. En hun zoon liet in de kerk van Ars twee krukken achter, die overbodig waren geworden omdat hij genezen was.’

En andere opzienbarende genezing van een verlamde door de bekering van haar man haalde zelfs de Franse media. Dr. Maurice Caillet, die uit een antiklerikale familie kwam, was vrouwenarts in de kliniek van Rennes en lid van de vrijmetselaarsloge ‘Grand Orient de France’. Zijn vrouw Claude werd ongeneselijk ziek en raakte volledig verlamd. De artsen stonden machteloos en na een vergeefs verblijf in een kuuroord in de Pyreneeën, vroeg de verlamde vrouw haar atheïstische man haar naar Lourdes te brengen. Hij was daar in het geheel niet blij mee, maar in zijn vertwijfeling hoopte Caillet, dat wanneer ze daar zou baden dit bij haar een psychosomatische verbetering zou bewerkstelligen. Het was begin februari 1984 en hij vertelt: *‘Terwijl mijn vrouw op haar bad wachtte, stond ik buiten in de ijskoude motregen. Op zoek naar wat warmte kwam ik toevallig terecht in de nabijgelegen crypte van de basiliek, waar net een mis werd gevierd. Toen het evangelie werd voorgelezen, hoorde ik de tekst uit Mattheus: “Klopt, en u zal worden opengedaan!”*

© Prof. Gebhard Fugel

Ik werd door deze woorden van Jezus als door de bliksem getroffen, want het verbijsterende was dat het dezelfde woorden waren als die welke ik moest uitspreken om een hogere rang te verkrijgen in mijn vrijmetselaarsloge. Tegelijk hoorde ik duidelijk een stem zeggen: "Je hoopt dat je vrouw hier genezing verkrijgt, maar wat heb je zelf over voor de genezing van Claude?" Ik begreep weldra dat ik God niets anders te bieden had dan mijzelf. Dat is weinig, maar toch veel voor een atheïst die veertig jaar tegen de kerk heeft gestreden. Sterk onder de indruk van dit alles, volgde ik meteen de priester naar de sacristie en zei: "Ik wil meteen gedoopt worden." Hij legde mij uit dat ik mij daar eerst op moest voorbereiden.'

Mevrouw Caillet was na het bad echter nog even ziek als daarvoor. Haar man daarentegen ervoer innerlijk duidelijk: *'In plaats van het lichaam van mijn vrouw te genezen, is Hij begonnen mijn ziel en geest te helen. God weet het beste wat we nodig hebben.'* Twee maanden later, in de paasnacht, werd Maurice Caillet gedoopt.

Op deze dag kreeg hij door het sacrament van de doop vergiffenis voor alle zonden die hij daarvoor in zijn leven had begaan en werd hem tegelijk de volledige verzoening met God geschonken. Daarover schreef hij: *'Ik ervoer de vreugde dat God mij als zoon had aangenomen, dat ik van mijn zonden was gereinigd, en opgenomen werd als broer in een arme, barmhartige gemeenschap, in een geestelijke familie. En de gezondheidstoestand van Claude heeft zich zo snel verbeterd, dat ze bij mijn doop aanwezig kon zijn en daarna zelfs weer begon te werken.'*

*D*r. Caillet verliet de vrijmetselaarsloge. Omdat men hem met de dood bedreigde, zocht hij bescherming door zo veel mogelijk de openbaarheid te zoeken. Zo hield hij overal in Frankrijk voordrachten, waarbij hij er geen geheim van maakte dat het ook nu nog voor hem onbegrijpelijk was hoe hij vanuit zijn complete anti-kerkelijkheid zo verrassend tot een leven van genade en geloof was gekomen.

Minstens één keer in de maand biechten!

Medjugorje wordt wel 'de biechtstoel van de wereld' genoemd. Om dat beter te kunnen begrijpen, moet men weten hoe dat zo gekomen is en wat daar in augustus 1981 gebeurde. P. Jozo en de zienertjes hebben het steeds weer opnieuw verteld. Zr. Emmanuel Maillard van de Gemeenschap der Zaligsprekingen, die zelfs tijdens de oorlog in Medjugorje bleef, vertelde daarover in haar boek 'Medjugorje – de jaren negentig'.

Destijds, twee maanden na de eerste verschijning, vroeg de Moeder Gods de zienertjes: *'Morgen zal ik op het veld van Gumno verschijnen. Zeg tegen de dorpsbewoners dat ze met jullie meekomen.'* Toen de Gospa om 10 uur 's avonds verscheen, zei ze: *'Vandaag kunnen allen die het willen mij aanraken.'* *'Maar hoe kunnen de mensen u aanraken,'* vroegen de kinderen, *'ze zien u toch niet! Wij zijn de enigen die u zien!'* *'Ga ze halen en breng ze zelf bij me. Dan kunnen ze me aanraken.'* Verbijsterd voerden de zieners de wens van de Gospa uit. Ze legden de dorpsbewoners het geschenk uit dat de Gospa hun wilde geven en hielpen de ene na de andere naar haar toe te komen. Vol verwondering en ontroering legden de dorpsbewoners, geholpen door de zieners, hun hand op de schouder van

de heilige Maagd, op haar hoofd, op haar sluier of op haar armen. Een ieder ervoer werkelijk haar aanwezigheid, maar zonder dat men haar zag of hoorde. Het was een aangrijpende en onvergetelijke ervaring!

Terwijl dit ongelooflijke gebeuren zich afspeelde, bemerkten de zieners dat door de aanrakingen op het kleed van de Gospa vlekken verschenen, die steeds groter werden. Er kwam een diepe droefheid over het gezicht van de Gospa. De zieners raakten in verwarring: *'Gospa! Uw kleed is helemaal vies geworden!'* *'Het zijn de zonden van hen die mij aanraken,'* antwoordde ze ootmoedig. *'Hou op, raak de Gospa niet langer aan,'* riepen de kinderen de dorpsbewoners toe, *'hou op!'*

Vervolgens begon de heilige Maagd zeer ernstig met hen over de biecht te spreken en over de noodzaak om één keer per maand te biechten. Daarbij legde ze uit: *'Er is niemand op aarde die het niet nodig heeft om ten minste één keer in de maand te biechten!'* Een man riep uit: *'Laten we allemaal gaan biechten om rein te worden!'* Die avond moest P. Jozo de hulp van zijn medebroeders uit de omliggende dorpen inroepen vanwege de vele mensen die wilden biechten.

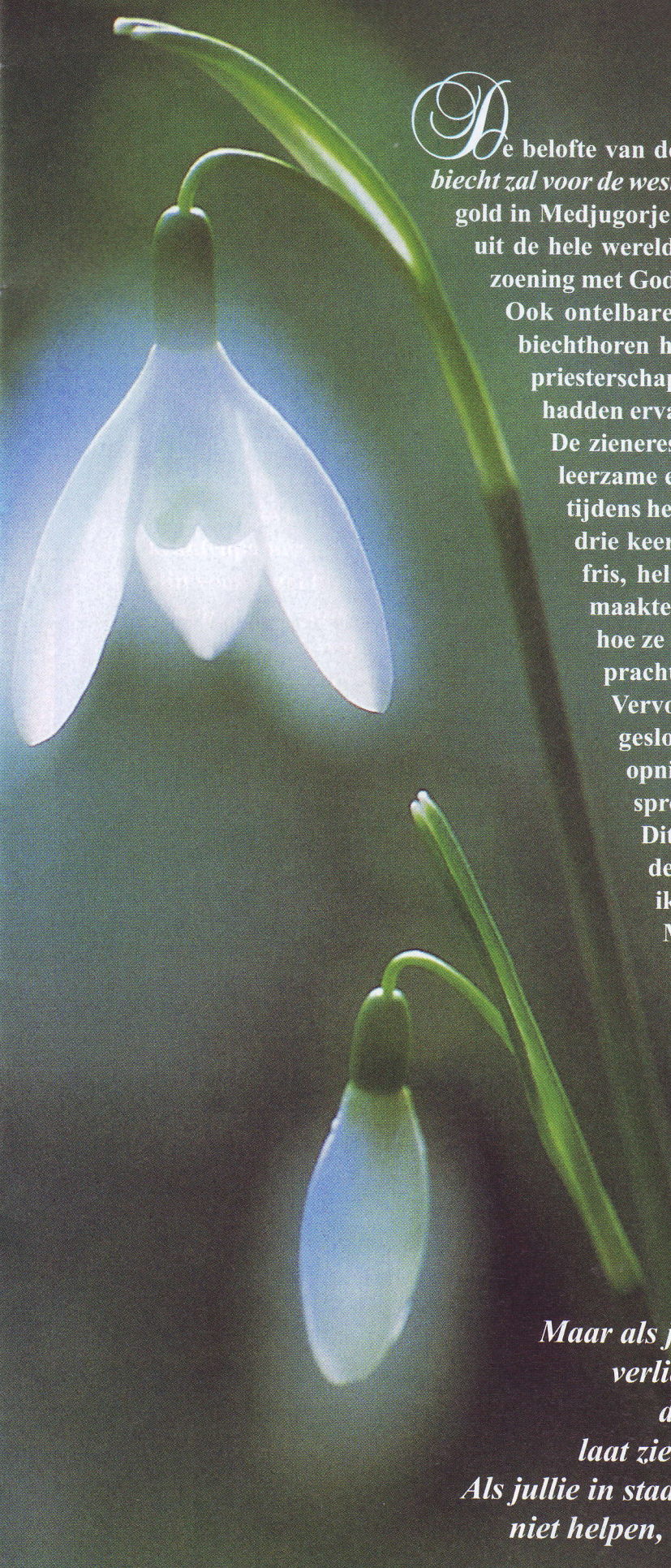
Jullie hart is als een bloem

Toen de emeritusaartsbisschop van Salzburg, dr. Georg Eder, in december 1998 in Medjugorje was, zie hij in een interview tegen P. Slavko Barbari:

'Er zijn drie dingen die we langzamerhand aan het verliezen zijn, maar die in Medjugorje belangrijk zijn: biechten, bekering en roepingen ... De biecht sterft bij ons praktisch uit en wordt nauwelijks nog gepraktiseerd,

alleen nog in pelgrimsoorden en in kerken die tot een orde behoren ... De roepingen zijn zo sterk afgenomen dat we ons zorgen maken of onze priesterseminaries nog wel open kunnen blijven.

Maar hier in Medjugorje gebeurt dat alles: biechten, bekeringen en roepingen! Medjugorje geeft ons precies wat ons ontbreekt!'

De belofte van de koningin van de Vrede: *'De maandelijkse biecht zal voor de westerse wereld een geneesmiddel zijn'* (6.8.1982), gold in Medjugorje niet slechts voor de miljoenen biechtelingen uit de hele wereld die op bijzonder genadevolle wijze de verzoening met God mochten ervaren, soms na tientallen jaren.

Ook ontelbare priesters verhaalden hoe ze na urenlang biechthoren hun priesterschap als nieuw ervoeren en het priesterschap hun een geluk gaf dat ze nog nooit eerder hadden ervaren.

De zieneres Marija Pavlović-Lunetti had ook eens een leerzame ervaring met betrekking tot de biecht: *'Eens tijdens het gebed voor de heilige biecht zag ik innerlijk drie keer een bloem. De eerste keer was ze prachtig, fris, helemaal open en met prachtige kleuren. Het maakte me blij. Toen zag ik hoe de bloem dichtging, hoe ze verwelkte en al haar schoonheid en kleurenpracht verloor. Toen werd ik bedroefd.*

Vervolgens zag ik hoe een druppel water op de gesloten, verwelkte bloem viel. Ze opende zich opnieuw en ik zag de bloem weer in haar oorspronkelijke frisheid en schoonheid.

Dit beeld bleef me enige dagen bij en ik probeerde te begrijpen wat dit te betekenen had. Maar ik kon het niet begrijpen. Daarop besloot ik de Moeder Gods tijdens een verschijning naar de betekenis van het beeld te vragen: *'Moeder Gods, wat betekent het wat ik in het gebed heb gezien? Wat betekent die bloem?'*

Ze glimlachte en legde me uit:

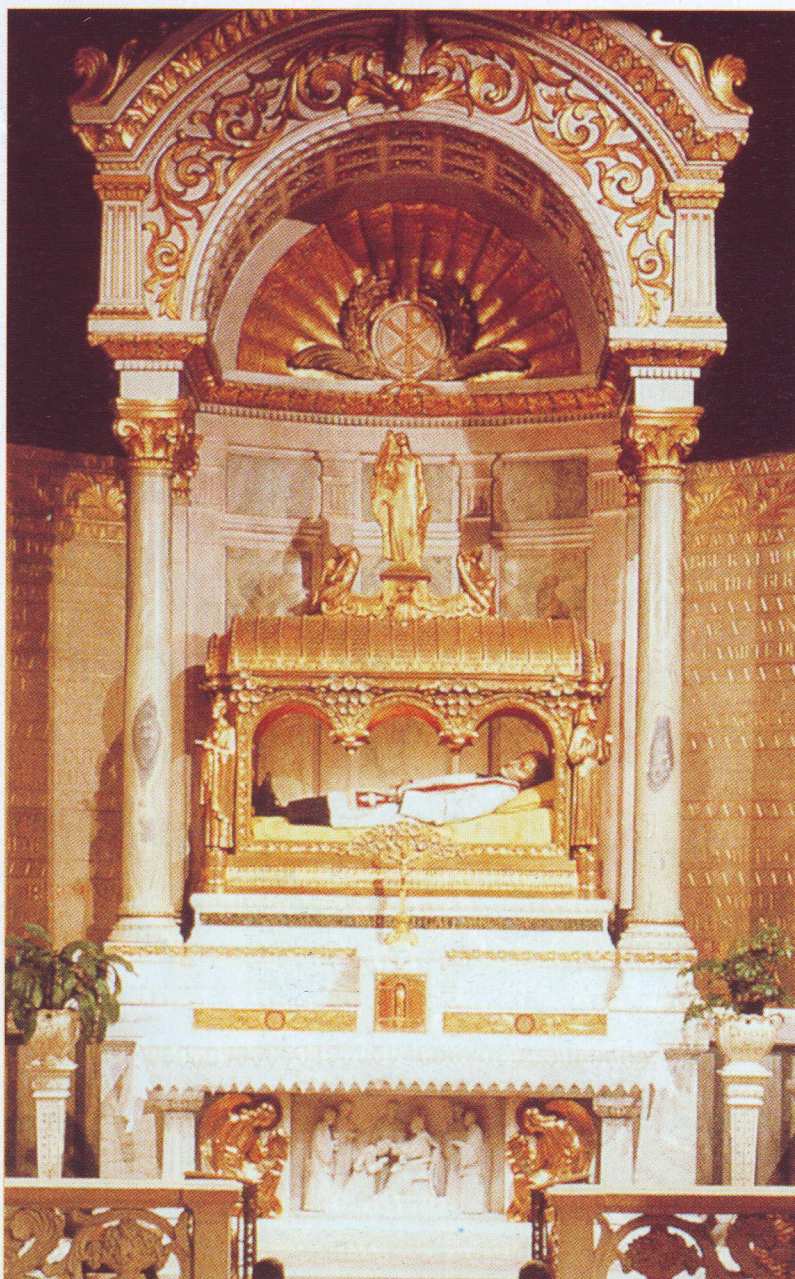
*Jullie hart is als een bloem.
Elk hart is wondermooi.*

Maar als jullie zondigen, verwelkt de bloem en verliest zij haar schoonheid. Die druppel, die op de bloem viel en haar verfriste, laat zien wat de uitwerking is van de biecht. Als jullie in staat van zonde zijn, kunnen jullie jezelf niet helpen, maar moet er hulp van God komen.'

Een martelaar van de biechtstoel

*De heilige pastoor van Ars
1786-1859*

'Hij werd voor de biechtstoel geboren', zei een van zijn opvolgers, 'de biechtstoel was zijn leven.' Hoewel Jean Marie Vianney meer dan 40 jaar uitsluitend in het kleine, aanvankelijk onbeduidende dorpje Ars als pastoor en biechtvader werkzaam was, werd hij nog tijdens zijn leven tot ver over de grenzen van Frankrijk bekend. Paus Johannes XXIII riep hem op zijn 100^e sterfdag zelfs uit tot patroonheilige van alle pastoors in de wereld.

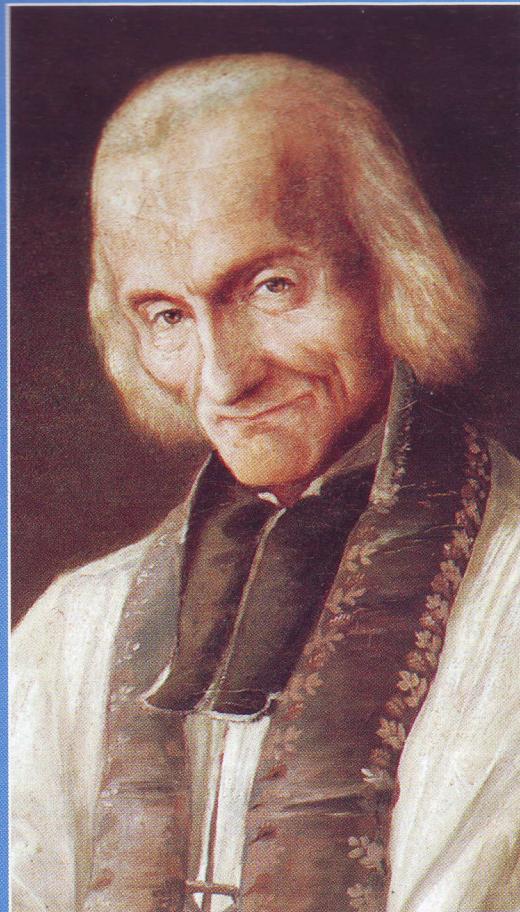

Wat was het geheim van zijn pastoraal succes? Van zijn goede, geestelijke vader, pastoor Balley, had hij geleerd hoe men zielen voor God wint: door gebed en boete. Met deze methode begon hij zijn zielzorgactiviteiten in Ars, dat een slechte naam had. Hij schafte kettingen aan met ijzeren punten en stukjes lood, waarmee hij zich tot bloedens toe geselde. Zijn voedsel was karig. Het bestond voornamelijk uit aardappelen, een handvol meel en een paar oude broodkorsten die hij van de bedelaars had gekocht. Met tranen in zijn ogen streed hij biddend voor het Allerheiligste om de zielen van zijn parochianen. Na een jarenlange innerlijke strijd wist hij ze, de een na de ander, voor God terug te winnen en zijn faam verbreidde zich door geheel Europa. Tijdens de laatste jaren van zijn leven kwamen jaarlijks meer dan honderdduizend mensen naar hem toe.

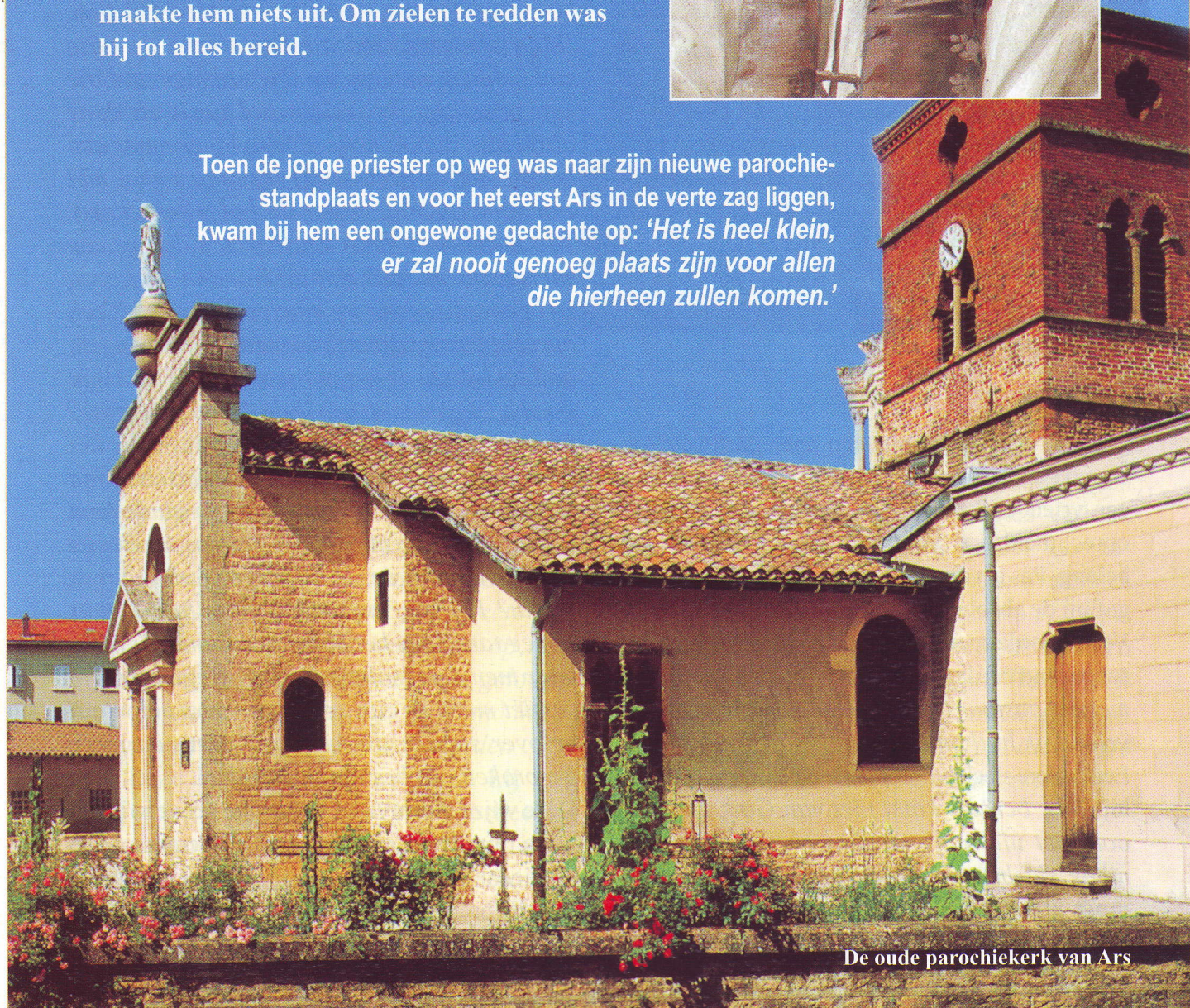
In een zijkapel van de nieuwe basiliek bevindt zich het ongeschonden lichaam van de heilige.

Velen werden lichamelijk genezen, wat hij altijd toeschreef aan de voorspraak van de heilige Philomena, maar veel groter was het aantal mensen dat zich bekeerde. Wanneer het er in de nacht bijzonder heftig aan toeging, omdat de demonen hem niet met rust lieten, dan wist hij: vandaag zal er een grote 'vis' aan mijn hengel hangen.

*V*an november tot maart zat de veelgezochte biechtvader dagelijks elf tot twaalf uur in de biechtstoel, en tijdens de zomermaanden zelfs zestien tot achttien uur. Als 's winters zijn handen onder de vorstbuilen zaten en gevoelloos werden, stak hij een stuk krantenpapier aan om zich te warmen. En over zijn voeten zei hij zelf: *'Van Allerheiligen tot Pasen zijn ze geheel gevoelloos!* Maar de pijn maakte hem niets uit. Om zielen te redden was hij tot alles bereid.

Toen de jonge priester op weg was naar zijn nieuwe parochie-standplaats en voor het eerst Ars in de verte zag liggen, kwam bij hem een ongewone gedachte op: *'Het is heel klein, er zal nooit genoeg plaats zijn voor allen die hierheen zullen komen.'*

De oude parochiekerk van Ars

Het tribunaal der barmhartigheid

Wat bewoog mensen om meerdere dagen in de rij te staan om vervolgens in een paar minuten bij de heilige pastoor te biechten en de absolutie te ontvangen? Het was zijn goddelijke blik in de ziel en zijn woorden, die als een zwaard het geweten van zijn biechtelingen troffen. Vaak was een enkele zin genoeg om het leven van een boeteling totaal te veranderen. Jean Vianney schuwde het niet om een ernstige zondaar volkomen van zijn stuk te brengen met de woorden: *'U bent veroordeeld!'* of: *'Als u in deze gewoonte blijft volharden en mijn raad niet opvolgt, zult u in de hel komen.'* Zulke woorden klonken hard, maar ze leidden tot bekering.

In de herfst van 1852 was de jonge jager Franz Dorel met zijn vriend onderweg. Met slobkousen aan, het geweer over de schouder en zijn hond aan zijn zijde, kwam hij nieuwsgierig in Ars aan. Daar bleef een magere, knokige pastoor voor hem staan, keek de jager en zijn hond aan en zei toen ernstig tegen de net aangekomen jongeman: *'Mijnheer, het zou te wensen zijn dat uw ziel net zo mooi was als deze hond.'* Geheel ontdaan ging Dorel ter biecht. Hij volgde de raad van de heilige pastoor op en trad in bij de orde der Trappisten.

De mensen die met een open hart naar Ars waren gepelgrimeerd, ervoeren Jean Vianney als een vriendelijke en milde biechtvader. Behalve oprechtheid was voor hem vooral berouw van belang. Pas als zijn biechteling diep berouw had, gaf hij de absolutie.

Vaak hoorde men hem in de biechtstoel hartverscheurend huilen. *'Waarom huilt u toch zo, meneer pastoor?'* vroeg een zondaar hem. *'Mijn vriend, ik huil omdat u niet huilt!'*

Een andere slecht voorbereide biechteling berispte hij: *'Uw berouw komt niet van God, en komt ook niet uit voort uit pijn over uw zonden, maar slechts uit angst voor de hel ... Men moet meer tijd besteden aan het gebed om*

berouw dan aan gewetensonderzoek.' Want *'men zegt dat velen biechten maar slechts weinigen zich bekeren. Dat geloof ik graag; dat komt namelijk omdat slechts weinigen berouwvol biechten!'*

P. Monnin heeft ons over zijn ervaring verteld. Bij de kleinste fout waarover hij zijn schuld bekende, antwoordde de heilige pastoor van Ars vol medelijden: *'Wat jammer!'* Deze beide woorden maakten voor P. Monnin geheel en al het onrecht duidelijk dat hij zijn ziel had aangedaan.

In zijn preken sprak Jean Marie de pelgrims op indringende wijze toe, opdat ze goed voorbereid zouden zijn wanneer ze ter biecht gingen: *'Mijn kinderen, zodra we een smet op onze ziel hebben, moeten we doen als iemand die een prachtige kristallen bol bezit en daar altijd heel zuinig op is. Zodra hij er maar een beetje stof op ziet, veegt hij het er snel met een spons vanaf, zodat de bol weer glanst. Wat is het toch mooi om te weten dat we een sacrament hebben dat de wonden van onze ziel geneest! Maar we moeten het wel met een oprecht hart en goede voornemens ontvangen, anders komen er nieuwe wonden bij ... Als je goed hebt gebiecht, heb je de duivel geketend!'* En een nog belangrijker aanwijzing: *'In het sacrament van de biecht toont en verleent God ons zijn barmhartigheid die geen einde kent ... Jullie hebben mijn kaars gezien: afgelopen nacht, vanmorgen, is hij uitgegaan. Waar is hij nu? Hij is er niet meer, hij is in het niets opgegaan. Zo is het ook met de zonden waarvoor men de absolutie heeft gekregen: ze zijn er niet meer, ze zijn verdelgd. Daarom wordt er over zonden die vergeven zijn niet meer gesproken. Ze bestaan niet meer!'*

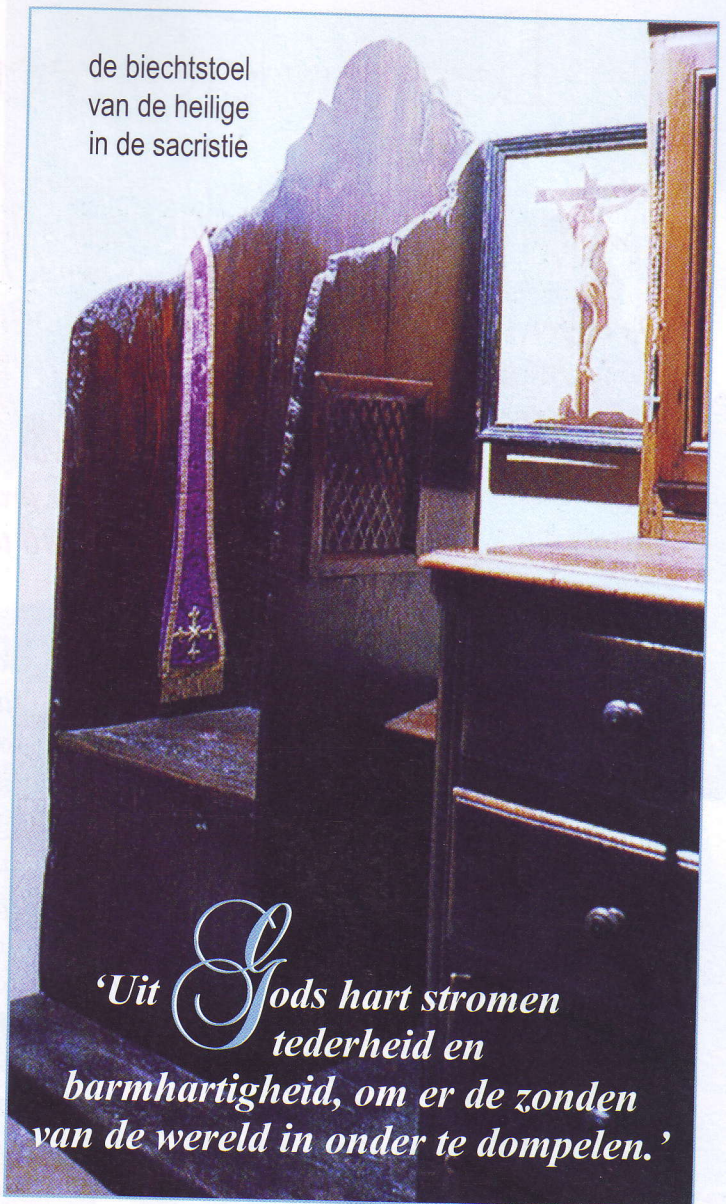
Deze wijze biechtvader kreeg wel het verwijt dat hij te ruimhartig omging met het sacrament van de biecht. Maar Jean Vianney liet zich niet van de wijs brengen. *'Hoe kan ik nu te streng zijn*

met mensen die van verre zijn gekomen en zichzelf zo veel offers hebben getroost? Ik leg ze een kleine penitentie op, de rest boet ik zelf voor ze uit.' Het hoeft geen betoog dat dit geen loze woorden waren. Jean Vianney vond het heel belangrijk om een penitentie op te leggen die diende om de ziel te genezen. Hiervan nu een mooi voorbeeld:

Nadat de 26-jarige Georg L. zijn zonden had beleden en een woord van bemoediging had ontvangen, vroeg de pastoor van Ars hem: *'Woont u in de plaats waar u geboren bent?'* 'Ja, meneer pastoor!' *'Hoeveel inwoners heeft die plaats?'* vervolgde de heilige pastoor. *'Vijfentwintigduizend.'* *'Bent u er welbekend?'* 'Ja zeker, bijna iedereen kent me.' *'Goed, mijn kind, bid als penitentie nog voordat u de kerk verlaat een akte van geloof, hoop en liefde. Maar dat alleen is niet genoeg. Neem op een van de beide sacramentszondagen in uw woonplaats deel aan de sacramentsprocessie en loop daarbij direct achter het baldakijn. Ga nu maar, mijn kind.'*

De jongeman durfde er niet tegenin te gaan, maar hij beefde van angst bij het idee deze opdracht onder de ogen van de mensen te moeten uitvoeren. Op de eerste zondag stelde hij de zaak uit tot de tweede zondag, in de hoop dat het dan zou regenen. Maar het was die dag stralend weer. Hij vertelde zelf: *'Ik zal die twee uren achter het baldakijn van mijn leven niet meer vergeten, al word ik honderd. Het zweet stond op mijn voorhoofd en ik wankelde op mijn benen; van tijd tot tijd riep ik mijn geloof te hulp en probeerde het met bidden. Maar alleen mijn lippen spraken de woorden ...'* Met deze moedige stap overwon hij zijn mensenangst en werd hij zo'n voorbeeldig christen dat hij twee jaar later al dertig jonge mensen, die hij door zijn voorbeeld had geïnspireerd, geestelijk begeleidde.

de biechtstoel
van de heilige
in de sacristie

*'Uit Gods hart stromen
tederheid en
barmhartigheid, om er de zonden
van de wereld in onder te dompelen.'*

De biechtstoel van Ars heeft in talloze gezinnen weer eendracht gebracht, verslaafden werden van hun slechte gewoontes verlost, twijfelaars vonden het geloof weer, levensgenieters werden voorbeeldige christenen en velen werden geroepen tot het priesterschap of tot het leven in een orde. Daarmee worden de woorden van de H. Jean Vianney duidelijk: *'We kunnen niet ten volle bevatten hoe groot Gods goedheid jegens ons was dat Hij dit grote sacrament van de biecht heeft ingesteld.'*

Bron:
Francis Trochu, Der Pfarrer von Ars,
Christiana Verlag Stein am Rhein, 2001.

Een nieuw leven - een nieuwe vreugde

In 1921, op het feest van de heilige Broeder Klaus, werd in het mooie Obwalderland/Zwitserland, in de buurt van het Sarnermeer, Hans Amstalden geboren als tiende kind in een vroom boerengezin. De opgewekte maar niet zo sterke jongen wilde priester worden, maar vlak voordat hij tot diaken zou worden gewijd kreeg hij te horen dat hij kanker had, zonder hoop op genezing! Zijn ouders, broers en zussen, medestudenten en professoren wendden zich in een ware gebedsstorm tot broeder Klaus. Na een opvallende genezing werd Hans op 25-jarige leeftijd in de Advent van 1946 tot priester gewijd.

Slechts twaalf intensieve jaren zou hij als priester werkzaam zijn, dapper vechtend tegen de weer terugkerende kanker. Wie in het Kruishospitaal van Chur de jonge, beminnelijke en altijd vrolijk lachende zielzorger nader leerde kennen, moest wel de indruk krijgen dat deze man diep met God was verbonden.

Slechts weinig mensen wisten van de vele nachten die hij in gebed doorbracht. Maar iedereen – artsen en verpleegsters evengoed als patiënten – voelden zich door de uitstraling en liefde van hun zielzorger aangetrokken. ‘Goed zijn voor allen’, was zijn devies, en alom werd bekend dat andersdenkenden en zelfs ongelovigen door hem even liefdevol werden behandeld.

Kanunnik Durrer, zijn geestelijke vader, schreef: ‘Hij had gewoon het charismatische talent om patiënten die soms tientallen jaren buiten de kerk hadden geleefd weer tot het geloof en het ontvangen van de sacramenten te brengen.’

Volgens het getuigenis van de Kruiszusters van Ingenbohl stierf in deze jaren in het hospitaal niemand zonder het sacrament van de stervenden, ook degenen niet die aanvankelijk niets met de priester te maken wilden hebben. Patiënten vertelden hem vaak hun levensverhaal zonder zich er bewust van te zijn dat ze eigenlijk aan het biechten waren. Zo vertrouwde in het kantonziekenhuis van Luzern, waar Hans Amstalden zelf voor een zware operatie verbleef, een medepatiënt hem in de tuin zijn veelbewogen verleden toe, en deze besloot met: ‘Geldzorgen heb ik nooit ge-

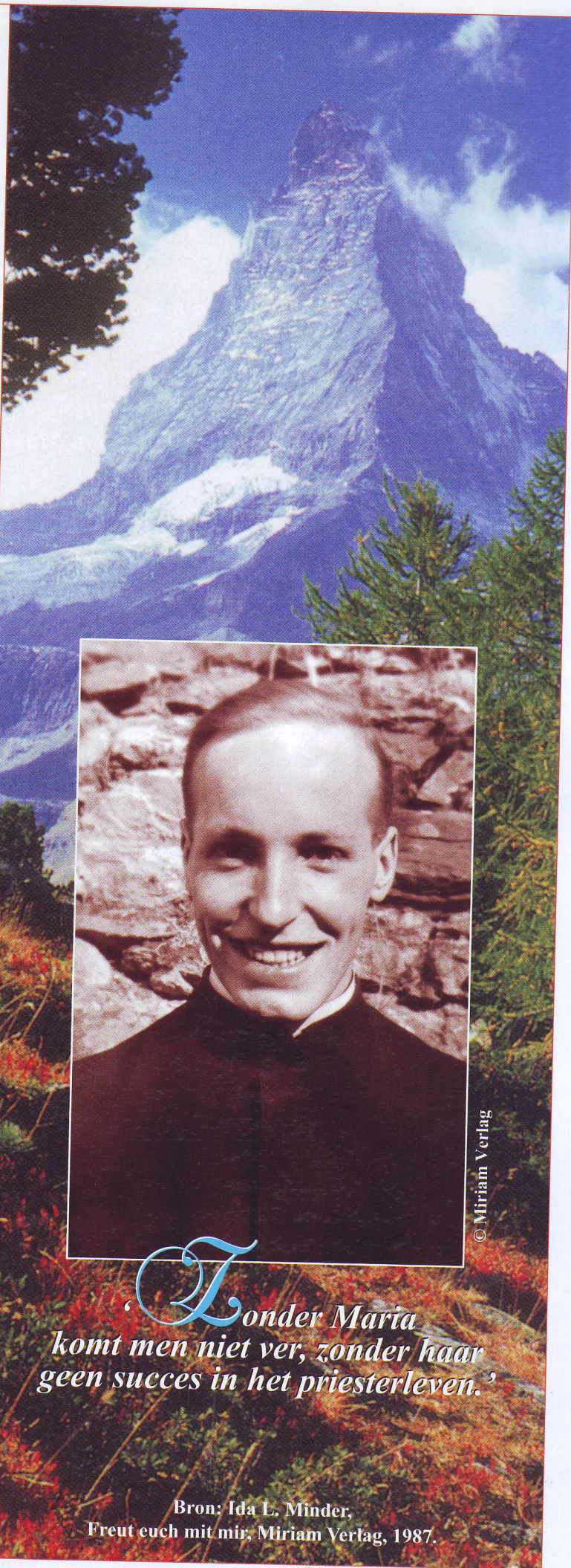
kend. Ik heb van het leven genoten zonder me daar rekenschap van te geven. Van godsdienst en papen heb ik niet zo ’n hoge dunk.’ Hij stond sprakeloos toen de bleke man die hem had aangehoord rustig reageerde met: ‘U hebt zojuist uw levensbiecht bij me afgelegd; ik ben priester en geef u hierbij de absolutie.’

Een zuster herinnerde zich een zwaar zieke patiënt die met Kerstmis 1948 bij haar op de afdeling kwam. ‘De zielzorger deed wat hij kon, hij hing een relikwie van broeder Klaus naast het bed van de zieke en vocht nachten achtereenvolgens voor het tabernakel voor de ziel van deze gesloten, onvriendelijke man, die met een vrouw samenleefde en van biechten niets wilde weten. Plotseling echter, en zonder enige drang, gaf hij zijn weerstand op en wilde hij biechten; spoedig daarna is hij in vrede gestorven. Maar onze zielzorger was volkomen uitgeput en sprak: “Het was een gevecht met de hel!”’

Over een oude vrouw wisten de zusters het volgende te vertellen: ‘Over biechten hoefde je bij haar niet te beginnen. Niettemin bleef de zielzorger altijd even vriendelijk. Toen hij al het mogelijke had gedaan liet hij ten slotte eenvoudigweg haar lievelingseten brengen: aardappelen en pikante kaas. Toen gaf zij zich gewonnen en zei geroerd: “Als men zo lief voor mij is, wil ik biechten.” Daarna kon zij niet ophouden met danken.’

De oude - jonge vrouw

Toen Hans tijdens een vakantie weer eens thuis in Sarnen verbleef, vertrouwde hij 's avonds in de huiskamer zijn oude vader een heel opmerkelijke belevens toe, die hij in de dom van Chur, waar hij vaak inviel als biechtvader, had meegemaakt: *'Op een keer zat ik weer in de biechtstoel te wachten. Buiten stond nog maar één persoon. Ik hoorde gekerm. Toen ik keek waar het vandaan kwam, zag ik een oude, lelijke vrouw die er zo ellendig aan toe leek te zijn dat ik dacht dat ik haar te hulp moest komen. Net toen ik op wilde staan, krabbelde ze overeind en wankelde de biechtstoel in. Mijn God, dat was me een biecht! Die neem ik mee het graf in! Maar nu komt het bijzondere! Stel je eens voor vader: wat denk je dat ik zag toen de vrouw na die beslissende minuten en nadat ze de absolutie had gekregen de biechtstoel verliet en ik haar nakeek met het idee dat ze van zwakheid niet op haar benen zou kunnen staan en dat ik haar misschien moest helpen? Ik zag geen lelijk, vermoeid oud besje meer, maar een mooie jonge vrouw, die kaarsrecht en met lichte tred van de biechtstoel wegliep.'* Natuurlijk was deze vrouw na de biecht uiterlijk hetzelfde gebleven als vóór de biecht. Dat wist Hans Amstalden ook wel. Maar God wilde de jonge biechtvader op deze indrukwekkende wijze – als in een mystiek visioen – een geestelijke werkelijkheid tonen die anders voor het menselijk oog verborgen blijft: de zware last van de zonde en de verlossende, bevrijdende macht van de absolutie! Deze begenadigde zielzorger van de zieken, bevorderaar van priesterroepingen en geliefde zielzorger van doven stierf na een zwaar lichamelijk lijden in 1958 op 37-jarige leeftijd met de woorden: *'Alles voor de zielen. Alles voor de priesters, voor de priesters!'*

*'Zonder Maria
komt men niet ver, zonder haar
geen succes in het priesterleven.'*

Bron: Ida L. Minder,
Freut euch mit mir, Miriam Verlag, 1987.

Zoals opstaan nadat je bent gevallen

Robert (39) en Sandra (36) Lampl uit Walleshausen/Beieren streven ernaar om samen met hun drie zonen als een christelijk gezin te leven. Zij komen samen met gelijkgezinden om te bidden en doen elk jaar mee aan een retraite voor gezinnen. De 'geestelijke krachtbronnen', zoals regelmatig kerkbezoek, aanbidding en in het bijzonder de heilige biecht, zijn tegenwoordig niet meer uit hun dagelijks leven weg te denken. Maar dat heeft allemaal moeten groeien.

SANDRA: 'Ik kende Robert al lang van het accordeon spelen, maar ik wist niet dat hij gelovig was. Daar kwam ik pas achter tijdens een bezoek aan een disco in juni 1989. Ik had nog nooit meegemaakt dat een jongen me in de disco twee uur lang over het geloof vertelde. Dat maakte indruk op me, evenals het feit dat Robert me een wonderdadige medaille gaf. Ik vond het mooi dat hij er zelf ook een droeg. "Het kan wel wat worden tussen ons!" dacht ik bij mezelf.'

ROBERT: 'Al voordat ik op Sandra verliefd werd, had ik er een gewoonte van gemaakt om voor mijn toekomstige vrouw, die God eenmaal op mijn pad zou brengen, te bidden. Om Sandra beter te leren kennen, nodigde ik haar in augustus uit voor een groepsbedevaart naar Medjugorje.'

SANDRA: 'Aanvankelijk was alles vreemd voor me. Ik kende niemand, en wat moest ik trouwens met een verschijningsplaats van Maria! Ik kon daar helemaal niets mee. Maar de mensen in de bus waren allemaal heel aardig en er werd veel gezongen, zodat ik me al gauw heel prettig voelde.

Na aankomst in Medjugorje vielen me meteen de talrijke biechtstoelen voor de kerk op. De mensen stonden in lange rijen te wachten om in de open lucht te biechten! Zoiets was voor

mij volkomen nieuw. Net als het feit dat de vele wachtenden regelmatig ter heilige biecht gingen, zoals ik merkte. Van huis uit kende ik alleen maar de jaarlijkse boeteviering en wist ik niet beter dan dat je, omdat dat nu eenmaal zo hoort, ter biecht gaat als er een bepaalde aanleiding voor is.' Ik stond een tijdje naar de biechtelingen te kijken en ontdekte toen opeens ook Robert daaronder. Toen hij aan de beurt was en bij de priester neerknielde en biechtte, zag ik dat hij plotseling begon te huilen! Hoe kon iemand toch zo openlijk zijn gevoelens tonen en huilen! Het greep me echt aan dat ik mijn vriend zo zag. Ik was er zo diep van onder de indruk dat ik ten slotte ook ging biechten. Ik denk er nog altijd met dankbaarheid aan terug: ik ervoer toen voor het eerst hoezeer dit sacrament bevrijdt en gelukkig maakt.'

ROBERT: 'Ja, tijdens deze Medjugorje-bedevaart heb ik ook voor het eerst echt goed begrepen hoe mooi de vergevende genade is die je in de biecht ontvangt. Ik moet toegeven dat ik destijds eerst alleen maar ging biechten omdat de meesten dat nu eenmaal deden. Pas toen ik neerknielde werd me echt duidelijk wat voor een zondaar ik ben en hoe op dat moment alles wordt vergeven en kwijtgescholden. Dat God zo goed voor mij is heeft me toen zo overweldigd dat ik mijn tranen niet meer kon bedwingen.

© Sandra en Robert Lampl

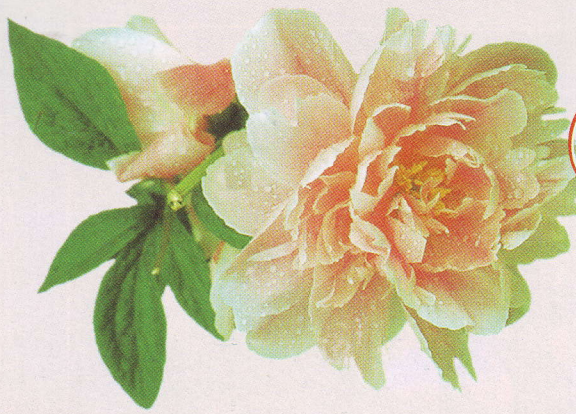
Robert en Sandra met Johannes, Lukas en Valentin

Ik weet dat het een genade was, want ik beleef ik het niet altijd zo! Deze bijzondere biecht, waarbij ik me zo sterk bewust werd van mijn eigen fouten en ellende, heeft me ook geleerd nederig te zijn. Want als je weet hoe zwak je zelf bent, kun je de fouten van anderen gemakkelijker vergeven en oordeel je ook minder hard.'

SANDRA: 'Na deze biechtersvaring heb ik een radicale ommekeer in mijn geloofsleven ervaren. Want daarvóór wist ik nauwelijks wat een werkelijk doorleefd geloof was. De zondagse kerkgang was voor mij eerder een vervelende plicht en meestal deed ik het alleen maar uit liefde voor Robert. Maar nu kon ik uit eigen overtuiging veel van Roberts innerlijke instelling aanvaarden. Van toen af

aan baden we samen ook dagelijks een geheim van de rozenkrans. In 1992 zijn we getrouwd.'

ROBERT: 'Inmiddels zijn we dertien jaar gelukkig getrouwd en hebben we drie levendige knullen. Wat het geloof betreft is Sandra nu vaak het 'trekpaard'. In het dagelijks leven, op het werk en bij andere activiteiten is het vaak moeilijk om op het 'geestelijk niveau' te blijven dat we ons hebben voorgenomen. Toch ervaren we beide steeds weer dat het ons na een goede biecht gewoon weer beter afgaat om "tegen de zonde in te gaan". Het is zoals opstaan nadat je bent gevallen en je opnieuw afstemmen op de juiste koers. Ook bij Johannes, onze oudste, zien we het positieve effect. Sinds hij voor het eerst ter biecht is gegaan, beseft hij veel beter wanneer iets niet juist is.'

Althea's laatste biecht

door P. Timothy Deeter - sinds enige jaren
zegenrijk werkzaam in het bisdom Perth in Australië

Van 1986 tot 1988 was ik waarnemend pastoor van de St.-Jamesparochie in Port Arthur, in de Amerikaanse staat Texas, en gedurende een jaar was ik bovendien ziekenhuispastor in het grote St.-Maryziekenhuis. Met het nachtrooster, van 9 uur 's avonds tot 6 uur 's morgens, had ik geen probleem, want ik was nog jong. Elke avond kreeg ik een computeruitdraai met de namen van de patiënten die bezocht moesten worden. Een van hen, Althea Turner, zal ik nooit vergeten. Zij lag al voordat ik er in dienst kwam in coma. Zonder ooit een reactie van haar te krijgen bezocht ik haar een maand lang elke dag, want op het seminarie hadden we geleerd dat patiënten die in coma liggen zich soms toch bewust zijn van bepaalde dingen die om hen heen gedaan of gezegd worden. Elke dag kwam ik aan haar bed zitten, zei wie ik was en waar ik vandaan kwam en vertelde kort iets over de gebeurtenissen van die dag en over het weer. Voordat ik haar de zegen gaf, bad ik gewoonlijk een Onzevader, een Weesgegroet en een Eer-aan-de-Vader.

Op een avond werd me na een bijzonder vermoeiende dag in de parochie een wel erg lange patiëntenlijst overhandigd. Ik was moe en dacht: *'Vanavond sla ik Althea over; ze weet toch niet dat ik hier ben.'* Maar terwijl ik snel de andere patiënten bezocht, bleef de gedachte aan Althea door mijn achterhoofd spelen. Om drie uur 's morgens, net toen ik naar de parochie terug wou

gaan, kreeg ik in mij: *'Ik moet Althea bezoeken. Want als ze uitgerekend vannacht sterft, zal de gedachte dat ik haar deze ene keer niet heb opgezocht me altijd blijven achtervolgen.'* Het was louter uit plichtsbesef dat ik naar haar toe ging. Ik zal het tafereel nooit vergeten. De volle maan scheen de kamer in en ik begon met mijn gebruikelijke routine: het nieuws, het weer en de gebeden. Toen ik klaar was, leek het alsof een innerlijke stem tegen me zei: *'Ze was niet bij de biecht. Vergeef haar haar zonden!'* In gedachten antwoordde ik: *'Dat klopt! Wat heeft me gedreven om haar wel het wereldnieuws te vertellen maar te vergeten haar de blijde boodschap van Gods vergeving te brengen!'*

Ik was meteen klaar wakker, nam haar hand in de mijne en zei: *'Althea, mocht je zonden begaan hebben die je niet hebt gebiecht, denk daar dan nu aan! Over enkele ogenblikken zal ik je je zonden kwijtschelden.'* Ik wachtte een tijd in stilte, bad de akte van berouw en strekte toen mijn handen over haar uit terwijl ik de woorden van de absolutie uitsprak. Plotseling ontwaakte Althea; ze ging rechtop in bed zetten en keek schuin door het vertrek naar het kruis aan de muur tegenover haar. In een welkomstgebaar strekte ze haar armen uit en riep luid maar één enkel woord: *'Jezus!'* Er verscheen een prachtige glimlach op haar gezicht; toen zakte zij terug in haar kussen en stierf.

Ik heb God lief, en daarom vergeef ik je!'

*Soms moet een heilige biecht door iemand anders worden afgesmeekt, die dit soms zelfs als een genade moet doorlijden – misschien wel jarenlang!
De Zwitserse Zr. Caterina Bernet vertelt over zo 'n indringende ervaring vanuit de missiepost in Talmenka/Siberië.*

*I*n onze St.-Petrusparochie in Talmenka, Siberië, in het dorp Novoperoenovo, woonde sinds 1957 het echtpaar Paul en Theresia Diering. Het waren Wolgaduitsers en ze hadden veertien kinderen. In het begin van hun huwelijk was Paul een goede echtgenoot en vader, maar door de moeilijke levensomstandigheden greep hij al spoedig naar de fles. Als hij dronken was vormde hij voor zijn gezin een haast niet te dragen belasting. Wanneer wij voor de heilige Mis in hun dorp kwamen, vertrouwde zijn diepgelovige vrouw ons vaak haar diepe leed toe. Zij kwam elke keer naar de kerk, ook al maakte Paul, die overigens ook katholiek was gedoopt en opgevoed, daar steeds weer problemen over. Toen Paul in de zomer van 2005 van de dokter te horen kreeg dat hij nog maar enkele weken te leven had, wilde hij desondanks geen priester zien. Theresia was bang dat hij zonder de sacramenten zou sterven. Deze zwaarbeproefde, nederige vrouw had tientallen jaren voor de bekering van haar man gebeden en alle moeilijkheden die haar huwelijk met zich meebracht in stilte opgeofferd voor zijn verzoening met God. Toen we op 25 juli 2005 in hun dorp kwamen, vroeg ik Theresia of ik bij haar man op ziekenbezoek mocht gaan. Ze vond het meteen goed,

maar raadde me aan om het met hem niet over God te hebben. De zieke Paul was werkelijk blij met het bezoek van ons zusters, met wie hij Duits kon spreken.

We praatten met elkaar over het verleden en over de mooie tijd aan de Wolga, maar ook over de verschrikkelijke deportatie naar Siberië. 'Als de nood het hoogst is, is God het meest nabij', zei Paul tot mijn verbazing, en hij liet me een oude bijbel zien met mooie platen die hij van zijn moeder had geërfd. Natuurlijk kwam het gesprek ook op zijn ernstige toestand. Peinzend merkte hij op: 'Ook als het de mens slecht gaat, wil hij desondanks niet sterven. En toch moet iedereen eenmaal sterven. Zolang iemand gezond is en kan werken, heeft hij geen tijd om aan God te denken. Maar als hij ziek wordt, heeft hij veel tijd.' Deze woorden gaven me de moed om hem heel direct te vragen: 'Beste Paul, zou je misschien willen biechten?'

*L*angzaam en peinzend antwoordde hij: 'Er zijn zo veel zonden. Ook de priester is van vlees en bloed. Ook de priester is een zondaar. Waarom zou ik hem mijn zonden vertellen? Ik kan ook onder de blote hemel mijn zonden

uitspreken.’ Geduldig probeerde ik hem uit te leggen dat de priester door zijn wijding volmacht heeft om in naam van God zonden te vergeven. Als door een wonder stemde Paul er ten slotte mee in en liet me de priester roepen. Van tevoren deden we echter nog een korte voorbereiding, want hij had sinds zijn kindertijd het sacrament van de biecht niet meer ontvangen, en dat was al ruim zestig jaar geleden! Toen biechtte hij.

*I*ntussen zaten Theresia en ik voor het huis op de bank en baden voor hem. Theresia zei tegen me: *‘Gisteren, toen Paul weer zo slecht-gehumeurd was, heb ik tegen hem gezegd: “Wij tweeën hebben lang met elkaar geleefd en misschien leven we nog een tijdje langer met elkaar. Eén ding moet je weten: ik vergeef je alles wat je me hebt aangedaan, al die keren dat je me onnodig beledigd en uitgescholden hebt, en alles wat je me misschien nog zult aandoen. Ik heb God lief en daarom vergeef ik je alles, anders vergeeft God mij ook niet.” Toen bukte ik me om hem zijn sokken aan te trekken terwijl hij op de rand van het bed zat. Opeens lachte hij heel blij en klopte me op de schouder.’*

Hoe onbeholpen ook, met dit gebaar drukte Paul toch zijn dankbaarheid jegens zijn vrouw uit voor het feit dat zij hem vergaf.

Terwijl Theresia dit alles in alle eenvoud zat te vertellen, kwam de gedachte bij me op dat het beslist door de heldhaftige vergevingsgezindheid van deze vrouw kwam dat haar man de genade had ontvangen om zich met God te verzoenen voordat hij zou sterven. Want na al die jaren kwam deze heilige biecht voor iedereen als een vol-

komen verrassing. Ook had Paul sinds zijn kindertijd de communie niet meer ontvangen. Op 15 augustus, het feest van Maria Tenhemelopneming, mocht hij, eveneens na ruim zestig jaar, voor het eerst weer het Lichaam van de Heer ontvangen. Dit zou tevens zijn laatste heilige communie zijn.

Twee weken later, op 26 augustus 2005, ontvingen we van Theresia het bericht dat het heel slecht ging met Paul. Nog diezelfde avond gingen wij zusters met P. Alexander naar hem toe. We baden de Barmhartigheidsrozenkrans met hem en zijn zonen en dochters, die uit Duitsland waren overgekomen.

*N*a de ziekenzalving tekende Paul, die nu niet meer kon spreken, als een laatste, aangrijpend gebaar van verzoening en dankbaarheid, een groot kruisteken in de hand van zijn vrouw. In de vroege ochtenduren van 27 augustus stierf hij, volkomen verzoend met God en zijn familie.

***I**k was 15 jaar,
toen ik een diefstal pleegde.
Omdat ik schulden had,
stal ik van mijn vader
een gouden armband,
om ze af te betalen.
Maar ik kon de last
van mijn schuld niet dragen.
Toen ik voor hem stond,
kon ik van schaamte
geen woord uitbrengen.
Dus schreef ik mijn bekentenis op.
En toen ik hem
het briefje overhandigde,
beefde ik over mijn hele lichaam.*

***M**ijn vader las het briefje,
deed zijn ogen dicht en – verscheurde het toen.
'Het is goed', zei hij nog.
En toen nam hij mij in zijn armen.
Vanaf dat moment
hield ik nog veel meer van mijn vader.*

uit het leven van Mahatma Gandhi